

SJORS

3 november 1962
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr. 44

van de Rebellenclub

De Verschrikkelijke Sneeuwman

Natuurlijk heb je weleens van de Verschrikkelijke Sneeuwman gehoord. Telkens duikt dit geheimzinnige wezen weer op in kranten en tijdschriften. Er zijn mensen die beweren dat ze hem gezien hebben, maar er zijn er ook die wantrouwend vragen: Bestaat die Verschrikkelijke Sneeuwman nu wel echt of is het maar een fabeltje?

Op de grens van Tibet en Nepal ligt het Himalayagebergte. Het telt verscheidene hoge toppen, waaronder de Mount Everest, de hoogste berg op aarde. In deze barre wereld van rotsen, ijs en sneeuw moet de Verschrikkelijke Sneeuwman volgens de verhalen leven. Het is een dun bevolkt gebied. De enige bewoners zijn de sherpa's en zij geloven vast dat de Verschrikkelijke Sneeuwman bestaat. Volgens hen gaat het ook niet om één Verschrikkelijke Sneeuwman, maar om veel meer exemplaren van deze vreemde diersoort.

De sherpa's kennen het ruige bergland van de Himalaya als hun broekzak. Ze ondernemen regelmatig tochten door het gebergte en zijn meesters in het bergbeklimmen. Bij haast alle expedities, die in de loop der jaren naar „het dak van de wereld" (zoals de Himalaya genoemd wordt) zijn gemaakt, verleenden sherpa's hun diensten als gids of als drager. (Tenzing, die samen met sir Edmund Hillary de Mount Everest beklom, was een sherpa.)

De sherpa's noemen de Verschrikkelijke Sneeuwman *yeti*. Zij hebben sporen van dit dier gevonden en enkele sherpa's hebben een yeti in levenden lijve gezien. Een zekere Dakhu beschreef een ontmoeting in 1947 als volgt: „Ik was met een kudde yaks (lastdieren van de sherpa's) onderweg in de bergen, toen een van mijn dieren afdwaalde. Ik ging het dier zoeken en kwam na enige tijd op een vlak, rotsachtig terrein. Even later zag ik iets harigs achter een rotsblok uitsteken en in de veronderstelling dat het mijn afgedwaalde yak was, riep ik het dier bij zijn naam. Het reageerde niet, dus riep ik nog eens. Toen zag ik opeens dat het dier niet mijn yak, maar een yeti was. Het dier had mij in de gaten gekregen en kwam langzaam naar mij toe. Het liep op zijn achterpoten en was ongeveer even groot als een mens. Zijn gehele lichaam was dik behaard met uitzondering van het gezicht. Terwijl het op mij toekwam, trok het met zijn lange armen af en toe een graspol uit de grond en gooide die weer neer. Even was ik verlamd van schrik, toen zette ik het op een lopen."

Een ander verhaal over een yeti is van een zekere Mingmah, ook een sherpa. „Op een middag trok ik met een koppel yaks door de bergen toen ik opeens iemand hoorde roepen. Ik dacht dat het een van mijn kennissen was en riep iets terug. Er kwam geen antwoord, maar het roepen ging door. Een paar minuten later hoorde ik dichtbij achter een paar rotsen iets bewegen; het bleek een yeti te zijn. Zo hard ik kon rende ik naar een schuilhut, die het eigendom was van enkele herders, en gooide de deur achter me dicht. De yeti kwam me achterna. Ik hoorde hem rond de hut lopen, terwijl hij dezelfde klaaglijke roep uitstootte die ik tevoren ook gehoord had. Ik zei tegen mezelf dat het eigenlijk kinderachtig was om bang te zijn en stak mijn hoofd door een brede kier in de zijwand van de hut. Nu kon ik de yeti goed zien. Hij was ongeveer zo groot als een mens en bedekt met roodbruin haar. Zijn hoofd liep pun-

tig toe en was bedekt met plukjes stijf rechtopstaand haar. Zijn gezicht was niet behaard evenmin als zijn handen. Na een tijdje verdween de yeti in de richting van het gebergte."

Er zijn nog wel meer van dit soort verhalen in omloop en sommige lijken sterk overdreven, maar op één punt zijn ze het allemaal met elkaar eens: niemand heeft ooit ondervonden dat een yeti een mens of zelfs maar een yak aanviel. Toch zijn de sherpa's bang voor deze dieren. Ze weten er weinig van en zoals alle primitieve mensen zijn ze bang voor het onbekende. Ze zijn bereid om aan westerlingen te vertellen wat ze weten of gezien hebben, maar ze weigeren om met hen mee op onderzoek uit te gaan.

Het eerste officiële rapport over de Verschrikkelijke Sneeuwman werd opgesteld in 1847 door kolonel W. A. Wadell, die op een tocht in de Himalaya voetsporen van grote afmetingen gevonden had. Sinds die tijd zijn door verscheidene expedities dergelijke sporen gevonden en zijn hoge, klaaglijke kreten gehoord, maar een yeti heeft men nooit gezien. Daarom zijn er allerlei meningen ontstaan, die elkaar fel bestrijden. „Die zogenaamde Verschrikkelijke Sneeuwman is gewoon een rode Himalayabeer," zeiden sommigen en anderen dachten dat het weer een ander dier was. In de loop van de tijd heeft men echter eenstemmig aangenomen dat de yeti bestaat, al zijn er over zijn afstamming, levenswijze enzovoort nog vele meningsverschillen.

Ondanks al die tegenstrijdige meningen werken de geleerden nauw samen om de geheimen rond de yeti op te helderen. Een jaar of zeven geleden is een Engelse expeditie naar de Himalaya getrokken, speciaal met het doel een yeti te vinden. Na een maandenlang verblijf in de bergen keerden de geleerden terug naar de bewoonde wereld; zij hadden tal van sporen ontdekt, maar een yeti hadden ze niet gezien. „Toch weten we nu veel meer over het dier dan vóór de expeditie," zei de journalist Izzard, die aan de tocht had deelgenomen en er een boek over had geschreven. „Van de andere kant zijn er natuurlijk ook nog een heleboel dingen, waar we nog geen oplossing voor weten. Neem bijvoorbeeld die voetsporen. Bij vele sporen hebben we ontdekt dat de tenen van de yeti aan de achterkant van de voet moeten zitten, maar toen we de sherpa's daarover ondervroegen, wisten ze niet anders te zeggen dan: „Ja, sommige yeti's hebben blijkbaar de tenen aan de verkeerde kant van de voet." Verder zwegen ze als het graf. We nemen nu aan dat de tenen van de yeti niet aan de achterkant van de voet zitten, maar dat het dier deze sporen gemaakt heeft, terwijl het op de knieën voortkroop. Daarmee is de grote lengte van de sporen en de vreemde plaatsing van de tenen te verklaren. Maar waarom een yeti op een gegeven ogenblik op zijn knieën door de sneeuw gaat kruipen, daar hebben we geen idee van."

Een andere vraag is: Waar leven de yeti's van of liever: waarom voeden ze zich op een manier die afwijkt van die van andere dieren? De geleerden hebben ontdekt dat yeti's zich onder andere voeden met kleine knaagdieren die in het gebergte zeer talrijk zijn. Het vreemde hierbij is echter, dat de yeti zijn prooi niet met huid en haar verslindt, zoals alle andere roofdieren doen, maar er keurig netjes het vlees af eet en de rest, botjes, ingewanden enzovoort, laat liggen. Waarom hij dat doet, is een raadsel.

Het enige waar de geleerden het wel over eens zijn is de vraag hoe de yeti er uit ziet. Volgens het verslag van Izzard hebben de onderzoekers aan verscheidene sherpa's foto's laten zien van beren en andere grote dieren. Eenstemmig kozen de sherpa's de afbeelding van een orang-oetang; zij vonden dat de yeti daar het meest op leek. Daaruit hebben de onderzoekers de conclusie getrokken dat de yeti's een soort mensapen zijn, die in het Himalayagebergte boven de boomgrens leven.

Op haar terugtocht uit de bergen heeft de Engelse expeditie in een boeddhistisch klooster drie schedels van yeti's gevonden. Haren van deze schedels werden naar Engeland gestuurd, waar ze in verschillende laboratoria werden onderzocht. Even hoopten de geleerden dat nu het geheim van de yeti zou worden ontsluierd, maar het enige vaststaande, dat uit het onderzoek naar voren is gekomen, was de conclusie dat de haren toebehoorden aan een dier, dat tot nu toe op aarde onbekend is geweest.

En dus is het geheim nog steeds niet opgelost. Maar dat de Verschrikkelijke Sneeuwman geen fabeltje is, maar werkelijk bestaat, dát weten we vrijwel zeker en vroeg of laat zal een expeditie er heus wel in slagen een yeti te zien te krijgen en te onderzoeken. Tot zolang blijft de Verschrikkelijke Sneeuwman de grote onbekende van de Himalaya.

Gegevens over de yeti

Hij heeft vier poten, maar loopt meestal op twee. Zijn voetsporen zijn niet veel groter dan die van een mens, maar soms zijn ze veel langer en lijkt het of de tenen aan de achterkant van de voet staan. De yeti heeft een puntige kop en geen staart. Het geluid dat hij maakt is een klaaglijk roepen. Zijn lichaam is behaard, uitgezonderd het gezicht en de handen. Volwassen is hij ongeveer even groot als een mens.

Het dier had mij in de gaten gekregen en kwam langzaam naar mij toe.

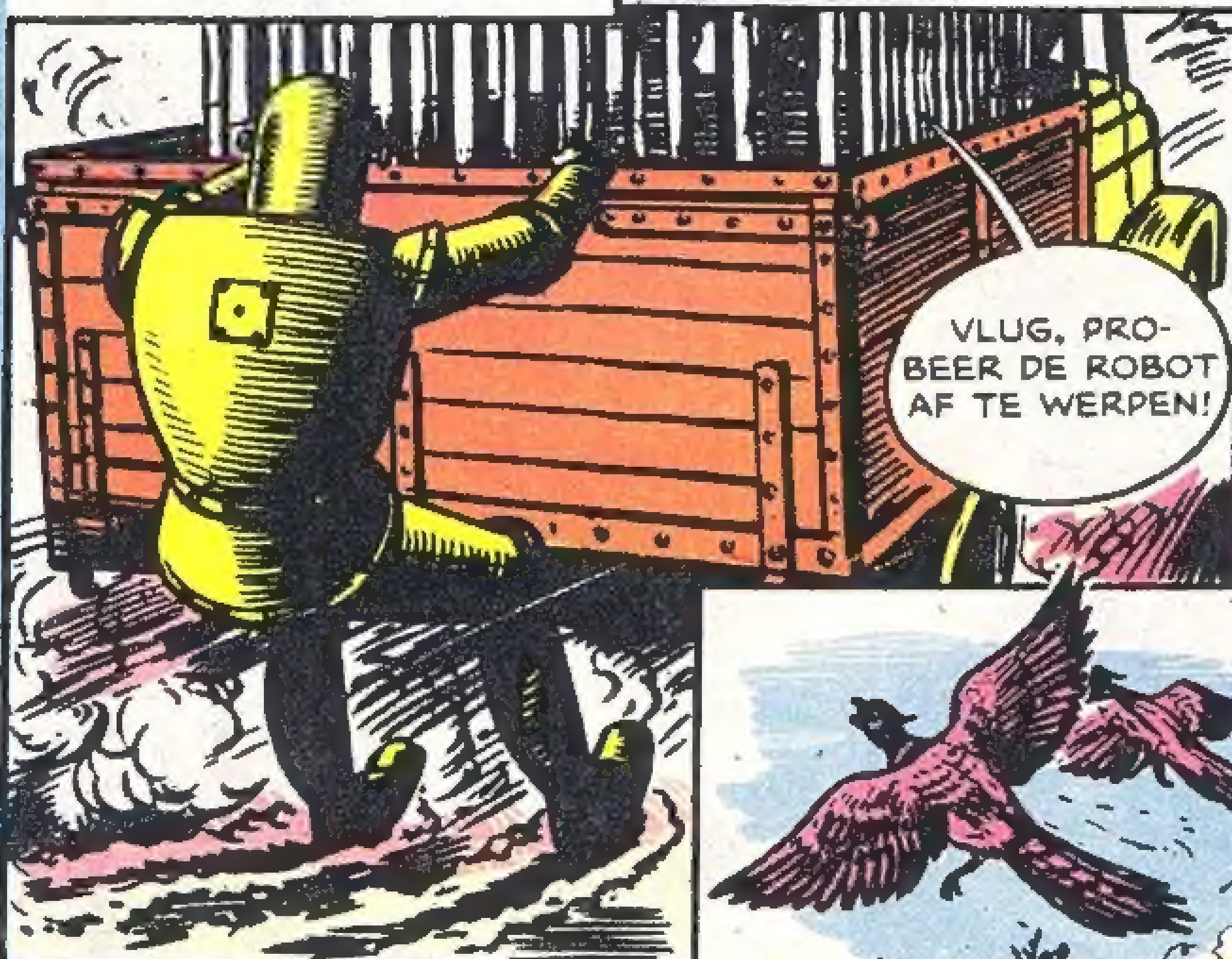
De man van staal

GELEID DOOR TEDS ZENDER SPRONG ARCHIE NAAR DE WEGRIJDENDE AUTO.

TOE MAAR, ARCHIE! GRIJP HEM!

TED, KEN EN ARCHIE STUITTEN IN INDIA OP TWEE BLANKEN EN EEN NEGER, DIE BEZIG WAREN WILDE DIEREN TE VANGEN. TOEN ZIJ DE VRIENDEN ONTDEKTEN GINGEN ZE OP DE VLUCHT.

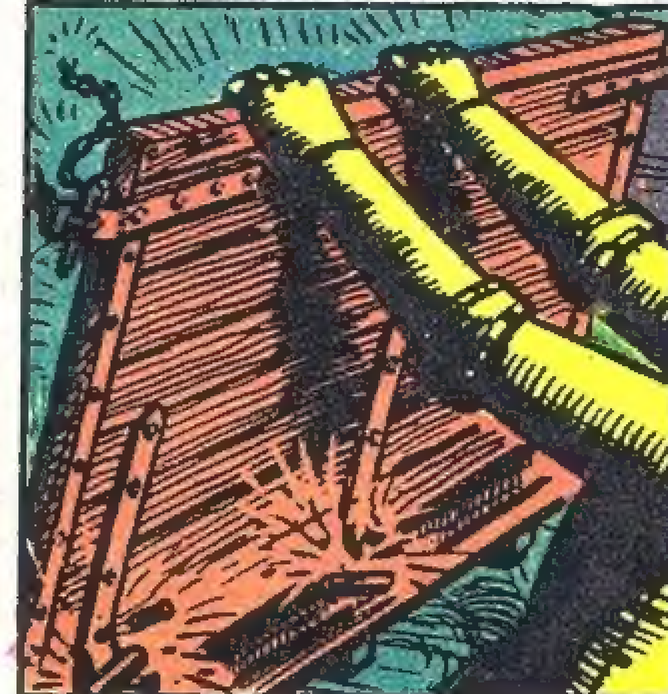
ARCHIES HANDEN GREPEN DE KLEP VAN DE LAADBAK EN ZIJN VOETEN SCHUURDEN OVER DE GROND.

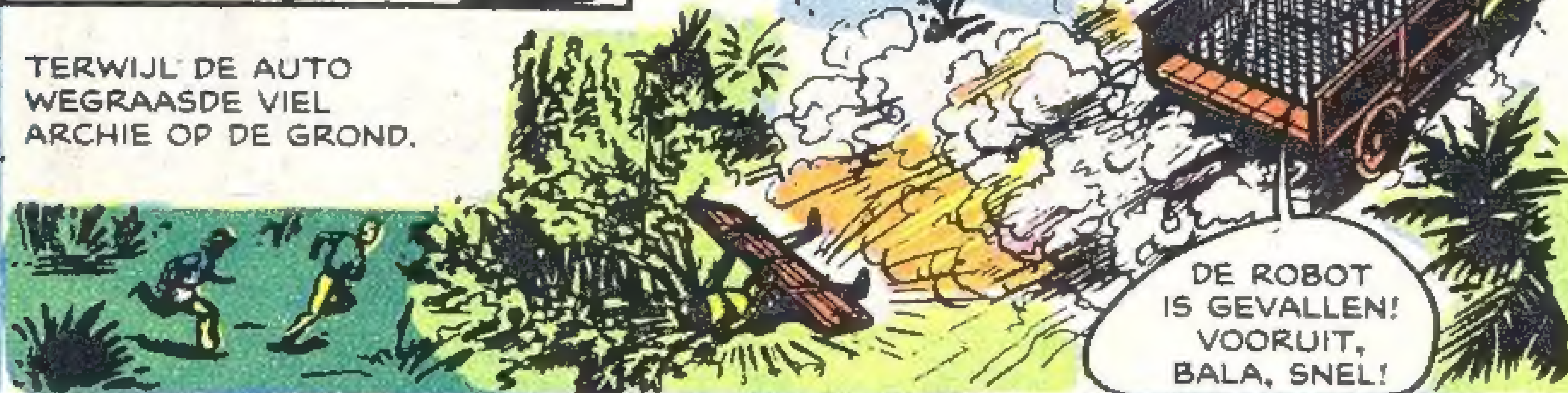
ARCHIE TROK UIT ALLE MACHT EN AL GAUW BEGONNEN DE WIELEN VAN DE AUTO TE SLIPPEN.

MAAR DE SCHARNIEREN EN DE KETTINGEN VAN DE KLEP BEGAVEN HET.

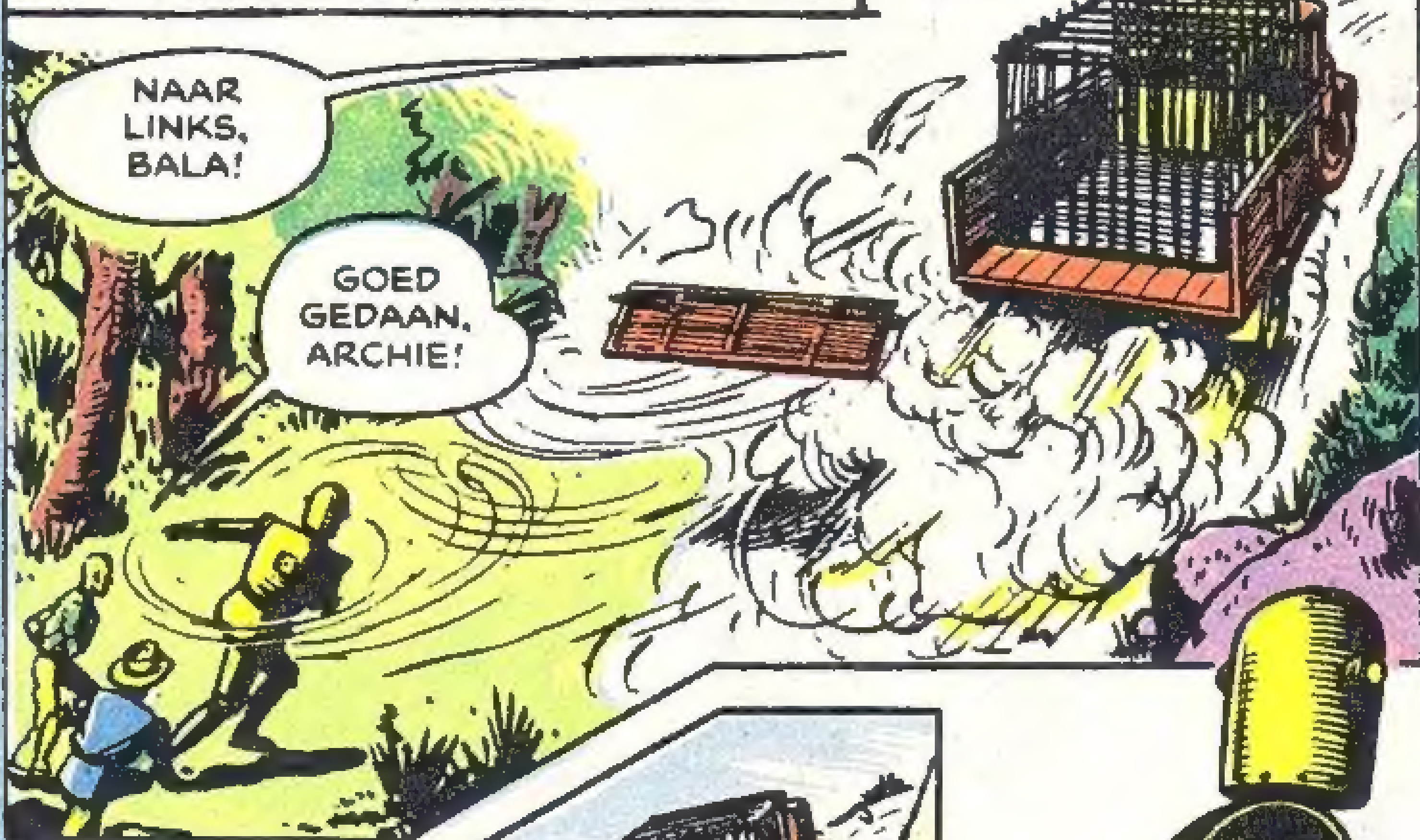

TERWIJL DE AUTO WEGRAASDE VIEL ARCHIE OP DE GROND.

TED BEGREEP DAT ER MAAR ÉÉN KANS WAS OM DE AUTO TEGEN TE HOUDEN.

ARCHIE SPRONG OP, GREEP DE KLEP EN...
NAAR LINKS, BALA!
GOED GEDAAN, ARCHIE!

DE KLEP RAAKTE EEN VAN DE ACHTERWIELEN VAN DE AUTO.
HOERA, DE BAND IS GEBARSTEN!
NIET TE VROEG JUICHEN, TED! KIJK, ZE RIJDEN GEWOON DOOR!

KEN HAD GELIJK. DE AUTO REED ONGEHINDERD DOOR.
DAT IS PECH. ZE ZIJN GEVLOGEN EN WE ZULLEN HEN NIET GEMAKKELIJK TERUGVINDEN!
MAAR ZE ZULLEN WEL GAUW MOETEN STOPPEN OM DE BAND TE VERWISSELEN!

WACHT EENS, IK WEET MISSCHIEN EEN MANIER OM HEN TE ACHTERHALEN.
ALS WE HEN NIET VINDEN, WETEN WE OOK NIET WAAROM ZE AL DIE DIEREN GEVANGEN HEBBEN.

EVEN LATER WAS ARCHIE DRUK BEZIG MET DE KLEP VAN DE AUTO.
ARCHIE GAAT EEN SLEE VOOR ONS MAKEN.
O, IK SNAP HET. HIJ MOET ONS TREKKEN.

TOEN DE SLEE KLAAR WAS SPRONGEN DE VRIENDEN EROP.
DIE LUI VERWACHTEN NIET DAT WE HEN ZO VLUG ACHTERNA KOMEN!

ZONDER VEEL INSPANNING TROK DE ROBOT DE SLEE DOOR HET HEUVELACHTIGE TERREIN.
ZE ZIJN NERGENS TE BEKENNEN!
NEE, MAAR WE ZULLEN HEN WEL GAUW VINDEN!

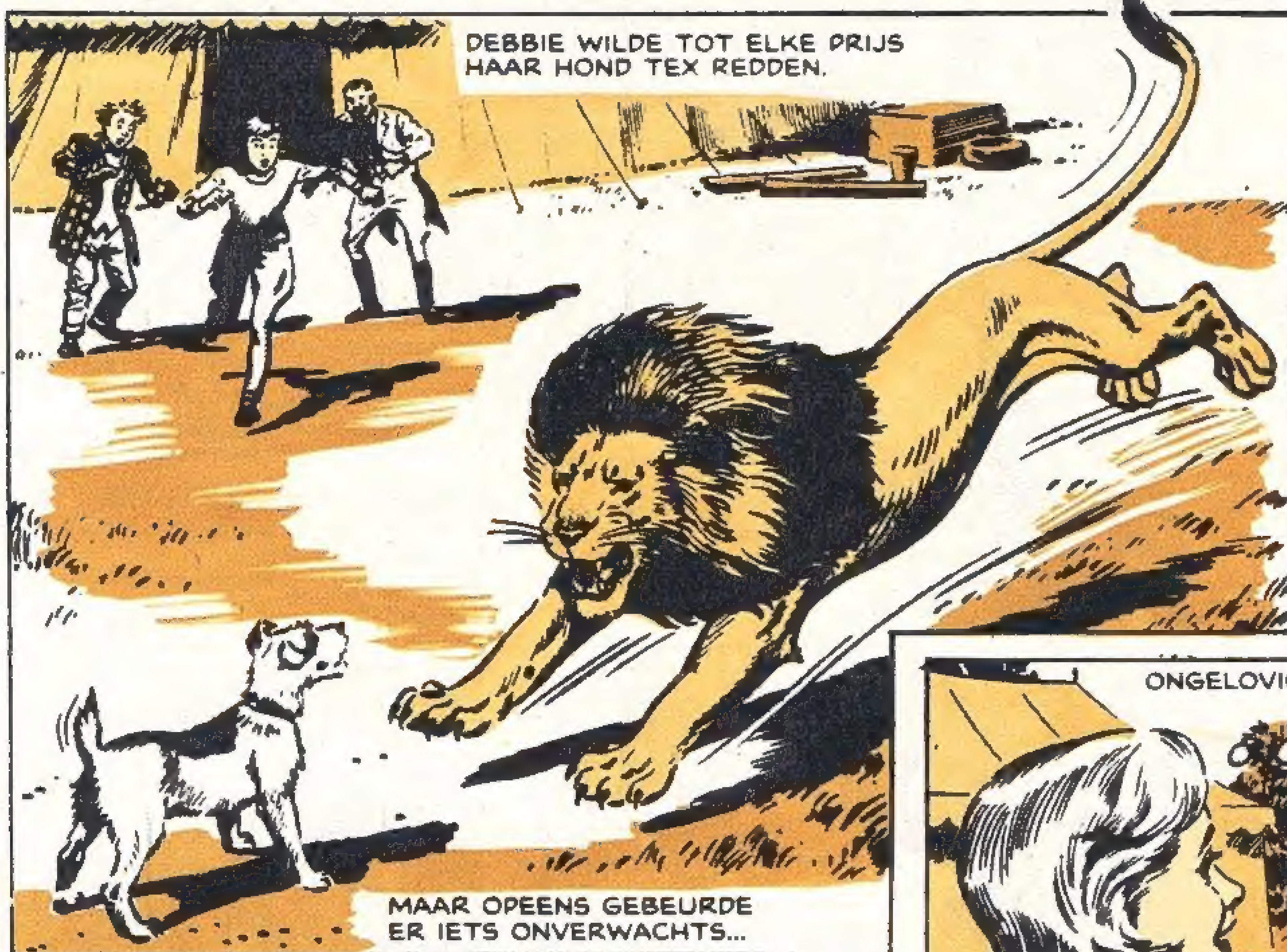

INTUSSEN VERWISSELDEN DE VLUCHTELINGEN DE BAND.
VLUG! ALS JULLIE NIET OPSCHIETEN, ZAL MIJN MEESTER JULLIE STRAFFEN!
STIL MAAR, WE KOMEN WEL OP TIJD BIJ HET VLIEGTUIG!

OPEENS RIEP KEN:
DAAR ZIJN ZE! DAAR BENEDEN ONS OP DIE WEG!
JA, MAAR HOE KOMEN WE NU BIJ HEN?

OPEENS KREEG TED EEN IDEE.
DUW ONS OVER DE RAND, ARCHIE. EENS KIJKEN OF WE ZO BIJ HEN KUNNEN KOMEN!
MAAR, TED, ZE ZULLEN OP ONS SCHIETEN!

De roep van het circus

DE GEMASKERDE ACROBATE, DE VIJAND VAN CIRCUS MELWIN, HAD WEER TOEGESLAGEN. ZE HAD NERO, EEN GEVAARLIJKE LEEUW, LOSGELATEN.

DE VOLGENDE DAG GING TOM MORDEN DE NIEUWE AFFICHES OPPLAKKEN.
UEGENDE DRIE: KEN, MAX EN PAULA, ACRO-BATEN VAN DE TRAPEZE. SAM, DE TOVE-NAAR OP ÉÉN WIEL. CARL SCHMIDT EN ZYN OLIFANTEN. DEBBIE WEST, DE JONGSTE LEEUWEN-TEMSTER TER WERELD. CIRCUS MELWIN
KIJK EENS, DEBBIE, JIJ STAAT ER OOK OP! BEN JE NIET TROTS?
JA, NOU EN OF, TOM!

TOEN BRAK DE ZATERDAG AAN, DE DAG WAAROP EEN FILMREGISSEUR NAAR DE VOORSTELLING ZOU KOMEN KIJKEN.
DIE FILMMENSEN ZIJN OM ZEVEN UUR HIER. KIJK DE TENT GOED NA EN CONTROLEER ALLE TOUWEN; ER STAAT NOGAL WAT WIND!

LATER VERKLEEDDE DEBBIE ZICH IN DE WAGEN VAN PAULA, DE ACROBATE.
NOG EEN HALF UUR, TEX! HOE ZIE IK ER UIT?
WOEF!

JIJ KRIJGT VOOR DEZE GELEGENHEID EEN MOOIE KRAAG OM!

KIJK MAAR UIT, MISSCHIEN SLAAT DE GEMASKERDE ACROBATE WEER TOE!
WEET JE NIETS PRETTI-GERS TE ZEGGEN?

IN EEN BOS IN DE BUURT SPRAK LANGTON, DE CONCURRENT VAN MELWIN, TEGEN EEN GEMASKERDE FIGUUR.
IK BETAAL JE NIET OM TE LUIEREN, JE MOET NU EENS IETS DÓEN! MELWIN MAG DAT FILM-CONTRACT NIET KRIJGEN; IK WIL HET HEBBEN!

GOED, IK ZAL MIJN BEST DOEN! ER STAAT EEN FLINKE STORM EN DAT KOMT ME GOED VAN PAS!

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Bij een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, brengen ze de nacht door. De volgende dag wordt in de omgeving een jacht gehouden, waaraan ook Pierre de la Faine en meneer Benoît meedoen. Als Pierre met James en Lindsay wil spreken, wordt hij door Benoît daarvan weerhouden. 's Avonds gaan James en Lindsay weer naar Chasseloup. James weet in het kasteel te komen. Lindsay volgt hem. In een kamer ontdekt hij een oude man, die in bed ligt. Later wordt hij door Clopotte betrapt. Het komt tot een gevecht. Lindsay en James weten te ontkomen. Op de terugweg loopt er een wiel van hun auto af.*

Ik denk dat dit Benoîts manier is om ons uit de buurt te houden," zei James, nadat ze lange tijd zonder resultaat in het struikgewas gezocht hadden en weer teruggelopen waren naar de Jaguar.

„Geloof je dat hij hier de hand in heeft?"

„Natuurlijk, wat dacht je anders? Toen ze ons achterna zaten, ontdekten ze op een gegeven ogenblik natuurlijk de wagen en toen was de verleiding te groot om geen visitekaartje achter te laten."

„Waarom hebben ze dan niet eenvoudig op ons gewacht om direct met ons af te rekenen?"

„Dat zou te grof geweest zijn en te weinig stijlvol. Hoe onopvallender ze van ons af komen, des te liever is het hun. En zo'n afrekening kan het allerbeste op een ongeluk lijken." James streek met zijn hand over zijn voorhoofd en voegde eraan toe: „In elk geval is het iemand geweest, die verstand heeft van auto's, want het is handig gedaan. In het begin hebben we geen van beiden iets gemerkt."

Lindsay keek naar de gehavende Jaguar. „Nou," begon hij vermoeid, „het enige dat we kunnen doen is het reservewiel erop zetten."

„Ja, haal het maar uit de bagageruimte, dan breng ik de krik in orde."

Lindsay opende opnieuw de kofferruimte. Hij fronste zijn wenkbrauwen. Ze hadden het daarnet niet opgemerkt, maar behalve het gedeukte blik was de bagageruimte leeg. „Er is geen reservewiel," riep hij. „Het is weg."

„Wat?" schreeuwde James, terwijl hij opsprong en met een paar passen naast zijn neef stond. Hij liet zijn zaklantaarn in de koffer schijnen. Zijn ogen flikkerden achter zijn brilleglazen. „Leeg," zei hij, terwijl hij zich op zijn lippen beet. „Ze hebben het natuurlijk meegenomen, toen ze het andere wiel onklaar maakten."

„Ze hebben zelfs het gereedschap meegenomen," zei Lindsay, terwijl hij het vernielde blik optilde om de koffer nog eens aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen.

James zuchtte diep en hartgrondig. „Nou, we staan er mooi op."

Besluiteloos stonden ze voor de geopende, maar lege bagageruimte. Daarna deden ze nog een poging om het afgelopen wiel te vinden, maar het bleef onvindbaar.

„Het heeft geen zin om hier de hele nacht te blijven," vond James tenslotte. „Zelfs als we wel een reservewiel hadden en als die zwijnen mijn gereedschap niet meegenomen hadden, dan konden we waarschijnlijk toch nog niet op eigen kracht uit die sloot komen." Hij wierp een blik op de Jaguar, die schuin en hulpeloos in een greppel was geschoven. „We moeten maar naar Les Forges lopen en morgen een garagehouder waarschuwen."

De eerste twee kilometer doodden ze de tijd en verdreven ze de onheilspellende stilte van het donkere bos met het neuriën van alle liedjes die hun te binnen wilden schieten. Maar de stilte van het bos won het van hun zanglust; de volgende acht kilometer legden ze zwijgend af. Lang voor ze Les Forges bereikt hadden, voelden ze zich doodop.

Het was bij half drie toen ze eindelijk de herberg bereikten. Waarschijnlijk had de herbergier gedacht dat ze al lang op hun kamer waren. In elk geval was de hele familie naar bed en was de deur zorgvuldig afgegrendeld.

„Dit is het toppunt," gromde James.

,,Kop op," zei Lindsay monter. Hij was al lang blij, dat hun gedwongen wandeling ten einde was. ,,Nou niet de moed verliezen. Kijk eens, langs die regenpijp kun je met gemak naar boven klimmen, zelfs al is er geen klimop."

,,Ik denk er niet aan," zei James. Hij raapte een paar kiezelsteentjes van de grond op. ,,Laten we hopen, dat de familie niet al te boos zal zijn." Hij telde de gesloten luiken op de eerste verdieping en mompelde: ,,De waard en zijn vrouw zullen waarschijnlijk in de laatste kamer slapen, maar ik weet het niet zeker." Hij wierp een van de steentjes naar boven. Het kwam met een luide tik tegen het hout en viel toen weer naar beneden. Geen antwoord. Een tweede, derde en een vierde steentje volgden het eerste. De waard en zijn vrouw sliepen blijkbaar nogal diep. Achtereenvolgens probeerden James en Lindsay ook de luiken van de andere kamers. Net toen ze op het punt stonden om er zich maar bij neer te leggen dat ze de nacht in de open lucht en zonder bed zouden moeten doorbrengen, ging opeens een van de luiken met veel lawaai open. Een schim in nachtkleding en met krulspelden in het haar verscheen achter een van de vensters. Vlug werd het raam opengeschoven. Ze stak haar hoofd naar buiten, zwaaide wild met haar armen en riep: ,,Wie is daar? Wat is er aan de hand?" Haar stem sloeg over. ,,Hoe durft u eerlijke mensen zo aan het schrikken te maken? Verdwijn. Verdwijn onmiddellijk of ik bel de politie."

,,Mevrouw," antwoordde James haar, ,,neem ons niet kwalijk, maar we hebben een ongeluk gehad en. . . "

,,Een ongeluk?" echode haar stem door de nacht, plotseling nieuwsgierig. ,,Wacht. Ik ben zo beneden. Bent u gewond? We hebben in geen maanden een ongeluk gehad hier in Les Forges."

,,Het lijkt wel," mompelde James, ,,of ze benieuwd is hoe we er uit zien." Hij en Lindsay wachtten intussen geduldig op de waardin, die haastig de trap afstommelde om hen binnen te laten.

HOOFDSTUK 8

Een vreemde ontmoeting

James en Lindsay bleven de volgende morgen lang in bed. Ze sliepen nog als een blok, toen de waardin hun tegen half elf koffie en een half stokbrood liet brengen. Het dienstertje, dat hun het ontbijt boven bracht, keek hen nieuwsgierig aan. Hun sensationele terugkeer die nacht hield het personeel van de herberg al uren bezig. De waardin had het verhaal van hun nachtelijke terugkomst in geuren en kleuren verteld.

,,Ik voel me alsof ik gisteren de hele dag op mars geweest ben," steunde James, toen Marianne de kamer had verlaten, nadat ze het volle dienblad op de tafel tussen de bedden had achtergelaten.

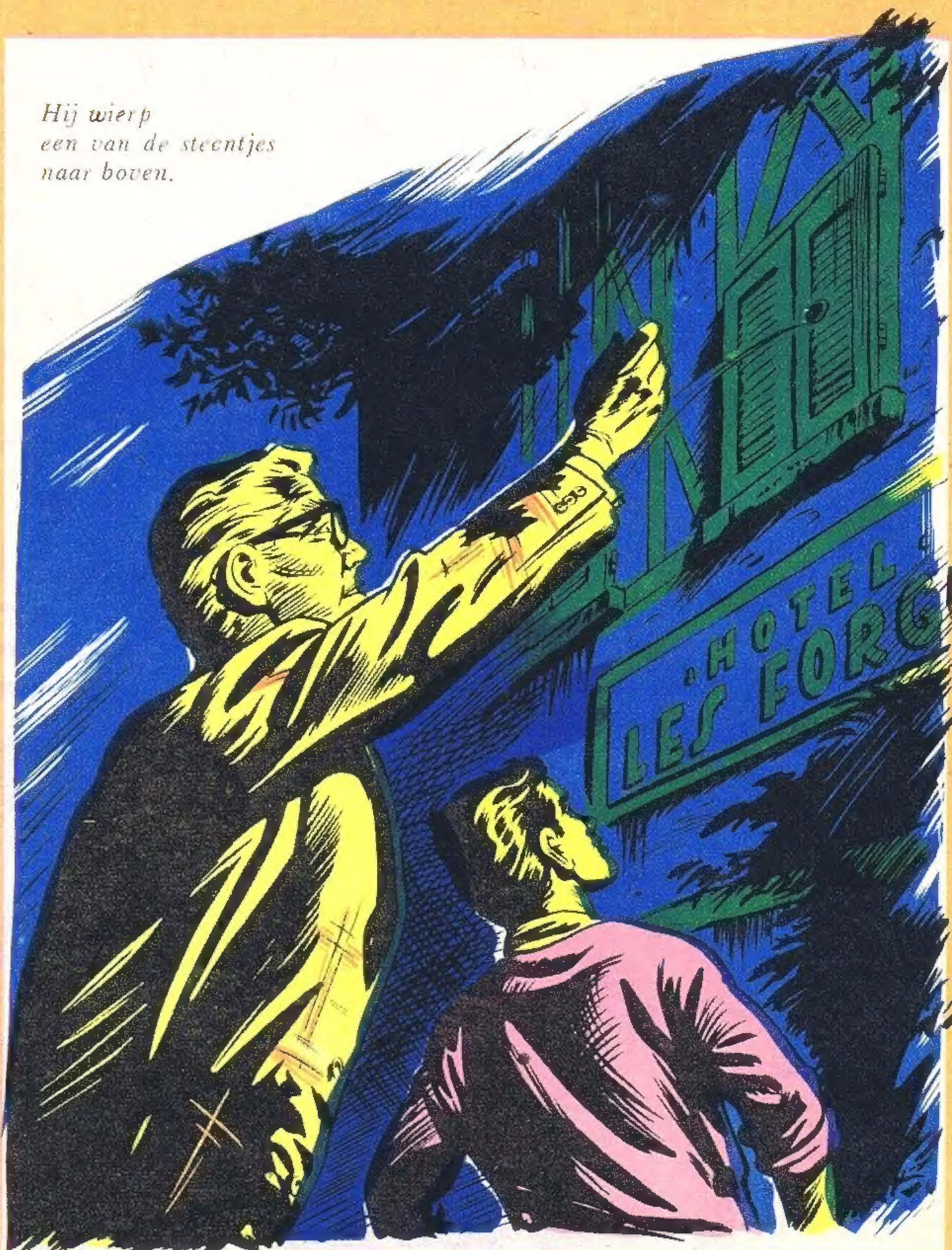
Ook Lindsay voelde zich geradbraakt. Op zijn voorhoofd zat een grote pleister en overal had hij builen en bulten. ,,Jij zou eigenlijk een reisbureau moeten beginnen," stelde hij James voor, terwijl hij rechtop in bed ging zitten en een scheut dampende melk in zijn koffie goot. ,,James Steels unieke vakantiereizen. Bezoek Bretagnes eeuwenoude kastelen via de achterdeur. Warme ontvangst gegarandeerd. Sensationele ontsnapping en medische verzorging inbegrepen."

James zette voorzichtig zijn bril op voor hij antwoordde. ,,Als je niet zo'n papkindje was," zei hij, ,,zou ik je nu buiten gevecht stellen met een welgerichte slag van mijn kussen."

,,Geloof je tussen haakjes nog steeds dat er iets niet in de haak is op Chasseloup?" vroeg Lindsay, terwijl hij een stuk stokbrood beboterde. ,,Of denk je dat datgene wat gisteravond gebeurd is de normale reactie was van iemand die een stel vreemdelingen in zijn huis ziet inbreken? Tenslotte zou jij het ook niet leuk vinden als er iemand ongevraagd je huis binnensloop."

,,Je hebt een beetje gelijk, maar niet helemaal. Want ik zou het niet in mijn hoofd halen de auto van die insluiper onklaar te maken," antwoordde James, terwijl hij zijn koffie opdronk. ,,Ik zou onmiddellijk de politie bellen. En dat is nou precies het verschil, zie je. Als Benoît niets te verbergen had, zou hij al lang de politie in de arm genomen hebben. Dat zou elke eerlijke burger doen. Overigens," vervolgde hij, terwijl hij een stuk brood in zijn koffie doopte, ,,vind ik dat ons tweede bezoek aan het kasteel toch een paar resultaten heeft opgeleverd. Ik ben er meer dan ooit zeker van, dat Benoît een vijand is van Raoul de la Faine."

,,Ik zie niet in waarom. Tenslotte is de

Hij wierp een van de steentjes naar boven.

oude meneer de la Faine de baas op het kasteel."

James veegde de kruimels van de deken, stapte uit het bed en liep naar het raam. Terwijl hij uitkeek over het dorp en de uitgestrekte bossen daarachter, zei hij: „Ik weet, dat ik nogal onbehouwen van leer getrokken ben. Jij vindt me misschien veel te zeker van mezelf. Maar ik doe wat mijn intuïtie me ingeeft."

„Ik zie alleen maar niet hoe je aan al die veronderstellingen komt," zei Lindsay. „Je blijft maar volhouden dat Benoît een schurk is en Raoul de la Faine zo onschuldig als een lammetje. Maar je kunt niets bewijzen."

Toen ze zich hadden aangekleed, gingen ze erop uit om een garage te zoeken en te vragen of men de gestrande Jaguar uit het bos zou willen slepen. Meneer Gicquel, de waard, gaf James het telefoonnummer van een garagehouder in Plélan en toen James de man aan de lijn kreeg, beloofde deze hem met zijn sleepwagen bij de herberg te komen ophalen om dan samen naar het bos te rijden.

Toen de man was gearriveerd, bleek dat Lindsay niet meekon, want de plaatsen naast de chauffeur werden al ingenomen door twee oude mensen, die hij een lift gaf. Alleen James kon er nog bij en dus bleef Lindsay alleen in Les Forges achter.

Hij wandelde wat rond in het dorp. Les Forges was rijk aan oude, vervallen huizen en verlaten ijzergieterijen, waaraan het dorpje zijn naam dankte. Vlak bij de rand van het bos lagen enorme as- en slakkenbergen. Het was een verlaten plek en in gedachten zag Lindsay de zwaargebouwde ijzergieters van vroeger aan het werk.

Toen hij terugliep naar de herberg zag hij een paar auto's bij de geverfde ijzeren tafeltjes staan. Het was lunchtijd. Uit een van de wagens, die zo juist was komen aanrijden, stapte een opzichtig geklede vreemdeling, die Lindsay nauwkeurig opnam en vervolgens de herberg binnenging. Hij liep bijna tegen Marianne op, die juist naar buiten rende. Ze zag Lindsay en gebaarde gejaagd in zijn richting. Lindsay versnelde zijn pas.

„Telefoon, meneer," riep Marianne. „Iemand wil uw vriend spreken."

„Ik zal het aannemen," zei Lindsay en ging de herberg binnen. Hij vroeg zich af wie James wel zou kunnen opbellen. Hij hoopte niet, dat het de politie was. Benoît? Dat was bijna niet mogelijk. Pierre? Nee, dat was ook niet waarschijnlijk.

„Alstublieft, meneer," zei Gicquel, terwijl hij met een tandenstoker naar de telefoon wees, die aan de muur achter de tapkast hing.

„Hallo," zei een krakende stem toen Lindsay de hoorn opnam. Hij merkte dat het iemand was die niet gewend was om te telefoneren. „Spreek ik met de Engelsman, de vriend van meneer. . . van de man, over wie hij het had?"

„Met wie spreek ik?" vroeg Lindsay op zijn beurt.

„Met mij. Met de kolenbrander." De stem klonk gejaagd en zenuwachtig. „Twee nachten geleden was u bij me, weet u nog wel?"

„Ja, natuurlijk, meneer Goujon."

„Goed, goed, meneer. Het is beter dat u mijn naam niet noemt."

Maar de kans om door deze telefoon een vertrouwelijk gesprek te voeren was wel heel erg klein. Er was geen cel en het toestel was zo antiek, dat iedereen op meters afstand kon horen wat er aan de andere kant van de lijn gezegd werd. Lindsay keek met de hoorn aan zijn oor snel om zich heen. De waard stond op zijn gemak tussen zijn tanden te peuteren, terwijl hij met schijnbare aandacht de advertenties in de plaatselijke krant las. Maar aan zijn hele houding was duidelijk te zien dat hij meeluisterde. Twee boeren dronken zwijgend een glas wijn aan een van de tafeltjes, terwijl een eindje verder de protserige vreemdeling zijn nagels bestudeerde in afwachting van iets dat Marianne hem zou brengen.

„Meneer Steel is er niet," zei Lindsay, terwijl hij zo zacht mogelijk sprak. „Kan ik hem een boodschap overbrengen?"

Jean-Louis scheen te aarzelen. „Ja, graag," zei hij tenslotte. „Het is erg dringend. Het gaat over. . . eh. . . u weet wel wie ik bedoel. . . "

„Ja, dat geloof ik wel," antwoordde Lindsay. „U bedoelt dat het gaat over de man, die al een tijdje weg is, met vakantie?"

Jean-Louis begreep Lindsay onmiddellijk. „Juist. Ik moet uw vriend spreken. Ik heb hem iets ernstigs te vertellen, iets dringends."

„Goed. Waar kunnen we u ontmoeten? Bij u thuis?"

„Nee, nee," riep de kolenbrander nerveus terug. „Daar niet. Luister. Weet u het kruispunt bij het Blauwe Meer?"

„Ik heb weleens van het Blauwe Meer gehoord, ja. Bij de weg naar Gaël, geloof ik."

... dat iedereen op meters afstand kon horen wat er aan de andere kant van de lijn gezegd werd.

„Ja, juist. Drie of vier kilometer buiten Paimpont. Een van de wegen voert dwars door het bos naar Pertuis. Een kilometer voorbij het kruispunt staat een schuurtje. Iets verderop is een café. Maar u moet die schuur hebben. Daar zal ik u ontmoeten."

„Wanneer? We kunnen komen zodra meneer Steel terug is."

„Nee, liever later. Ik heb eerst nog een klusje in Paimpont. Eh... zes uur. Ja, zes uur. Maar dan moet u er ook zijn, hoor. Uw vriend ook. Het is erg belangrijk en erg dringend."

„Afgesproken," zei Lindsay. „We zullen er zijn, daar kunt u op rekenen. Maar waarvandaan telefoneert u nu?" Een scherpe klik was het enige antwoord. Jean-Louis had opgehangen.

Lindsay bleef een ogenblik in gedachten verzonken staan. Toen knikte hij vriendelijk naar meneer Gicquel en liep weer naar buiten, waar de duiven in het warme zonlicht onophoudelijk koerden. Hij bestelde iets te drinken en ging aan een van de kleine ijzeren tafeltjes zitten, terwijl hij zich afvroeg wat Jean-Louis zo dringend aan James moest vertellen. Hij moest toegeven, dat de puzzel stukje voor stukje een zeker patroon begon te vertonen. Het begon er meer en meer naar uit te zien, dat de vermoedens van James bevestigd zouden worden. In elk geval werd het met het uur duidelijker, dat de zaak-De la Faine op zijn zachtst gezegd mysterieus en geheimzinnig was.

Lindsay had zijn glas juist leeg, toen hij het bekende geluid hoorde van de claxon van de Jaguar, die de weg naar Paimpont kwam afrijden en afboog in de richting van de herberg. De wagen zag er minder beschadigd uit dan ze hadden verwacht. James reed tot vlak bij het tafeltje van zijn neef.

„Juweel van een monteur," zei James, terwijl hij uit de auto stapte. „Wat je noemt een goochelaar met onderdelen. Hij vertelde, dat hij vroeger monteur was bij de autoraces. Maar nieuwsgierig als geen ander. Hij geloofde geen woord van wat ik vertelde over... eh... ons ongeluk."

„Jean-Louis was net aan de telefoon," onderbrak Lindsay hem. „Hij was erg gehaast en zenuwachtig. Hij wil je dringend spreken."

„Waarover?"

„Raoul," zei Lindsay zacht.

De opgewekte uitdrukking verdween onmiddellijk van James' gezicht. Hij kneep zijn lippen samen en zijn ogen vernauwden zich. Hij luisterde aandachtig naar wat Lindsay hem vertelde en stelde hem ongeduldig allerlei vragen. „Misschien krijgen we nu de sleutel van het raadsel in handen," zei hij. „Natuurlijk gaan we naar de afgesproken plaats. Ik heb zo het idee dat we vorderingen maken. Ik had steeds al het gevoel dat Jean-Louis iets voor ons verborgen hield. Hij wist iets. Als hij maar wilde praten. Dat schijnt nu te gebeuren. Wie weet wat voor belangrijks hij ons heeft te vertellen." Binnen ging de gong voor de lunch en James zette vlug zijn wagen weg.

Er zaten te veel mensen in de kleine eetzaal om verder nog een woord te wisselen over het onverwachte telefoontje van Jean-Louis. Trouwens, zolang ze niet wisten wat Goujon had te vertellen, viel er niet veel meer over te zeggen. Ze zouden moeten wachten tot het avond werd.

Na de lunch ging James op zijn bed liggen en las een boek. Maar het duurde niet lang of het gleed uit zijn handen. Hij begon luid te snurken en omdat Lindsay er niet in slaagde hem met een welgerichte pantoffel tot zwijgen te brengen, liet hij de brief die hij aan het schrijven was maar liggen en verliet de kamer om een eindje te gaan wandelen. *Wordt vervolgd*

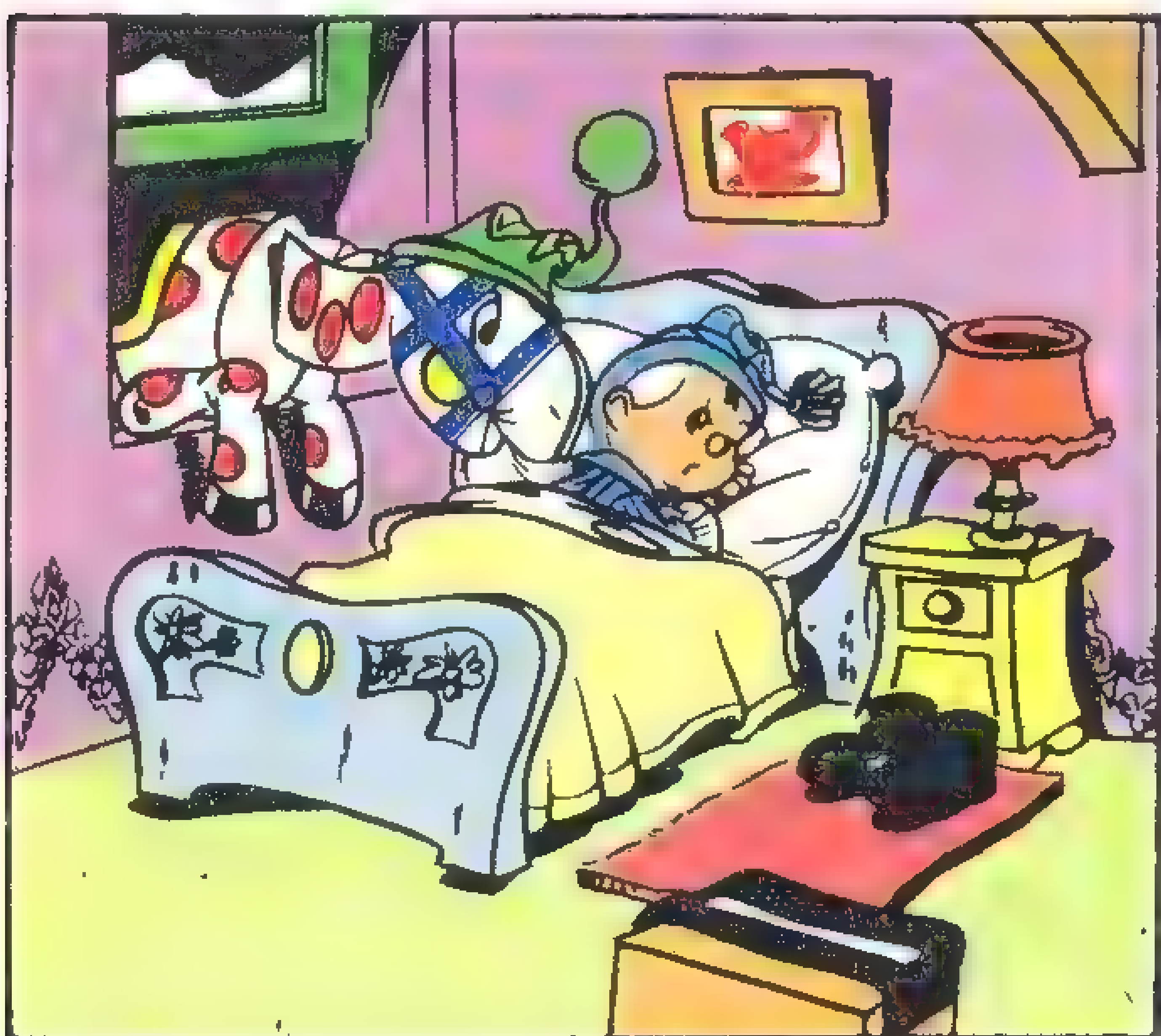
SPELEND

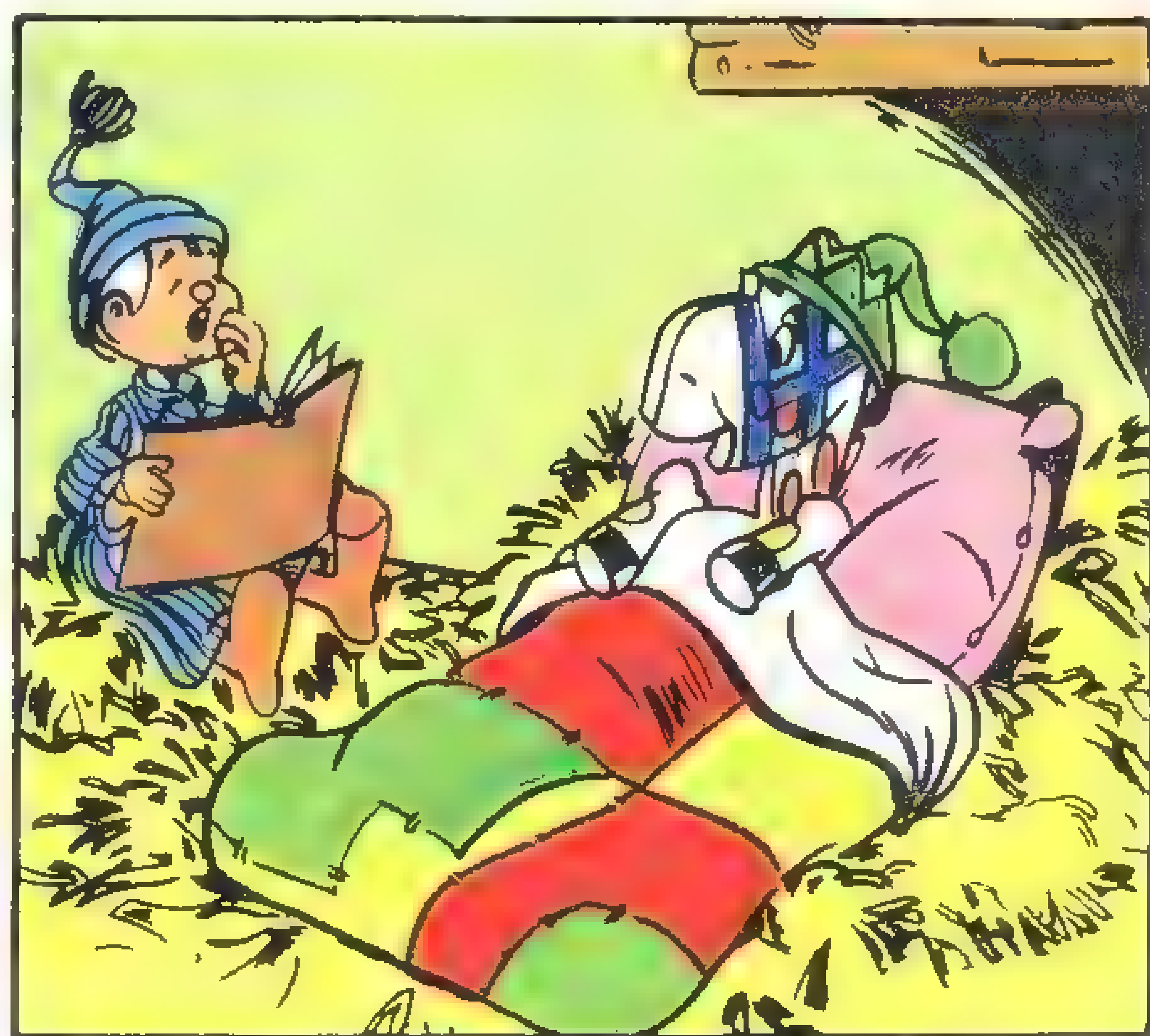
Op een dag had Tommie een boek gekocht voor Batty en het paard was er erg mee in zijn schik. Het verhaal ging over een paard en Batty vond het zó spannend, dat hij het 's avonds mee naar bed nam. Het werd alsmaar later en langzamerhand begon het nacht te worden, maar Battty las maar door.

Tenslotte werd Batty zo moe van het lezen, dat hij zijn ogen niet meer open kon houden. Telkens dommelde hij in en dan schrok hij even later weer wakker. ,,Lieve help," zuchtte hij, ,,ik wou dat ik iemand had die mij het verhaal voor wilde lezen, dan zou ik niet telkens in slaap vallen!"

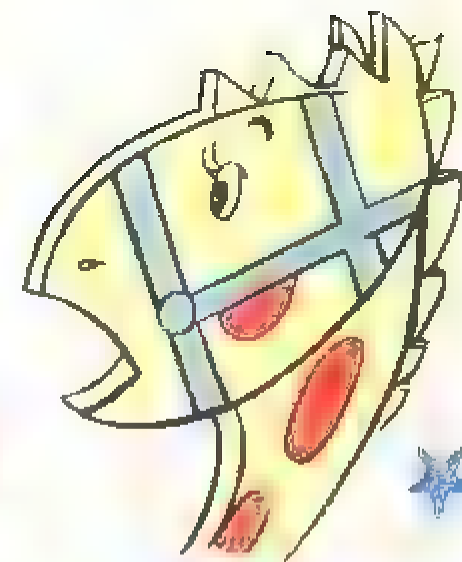

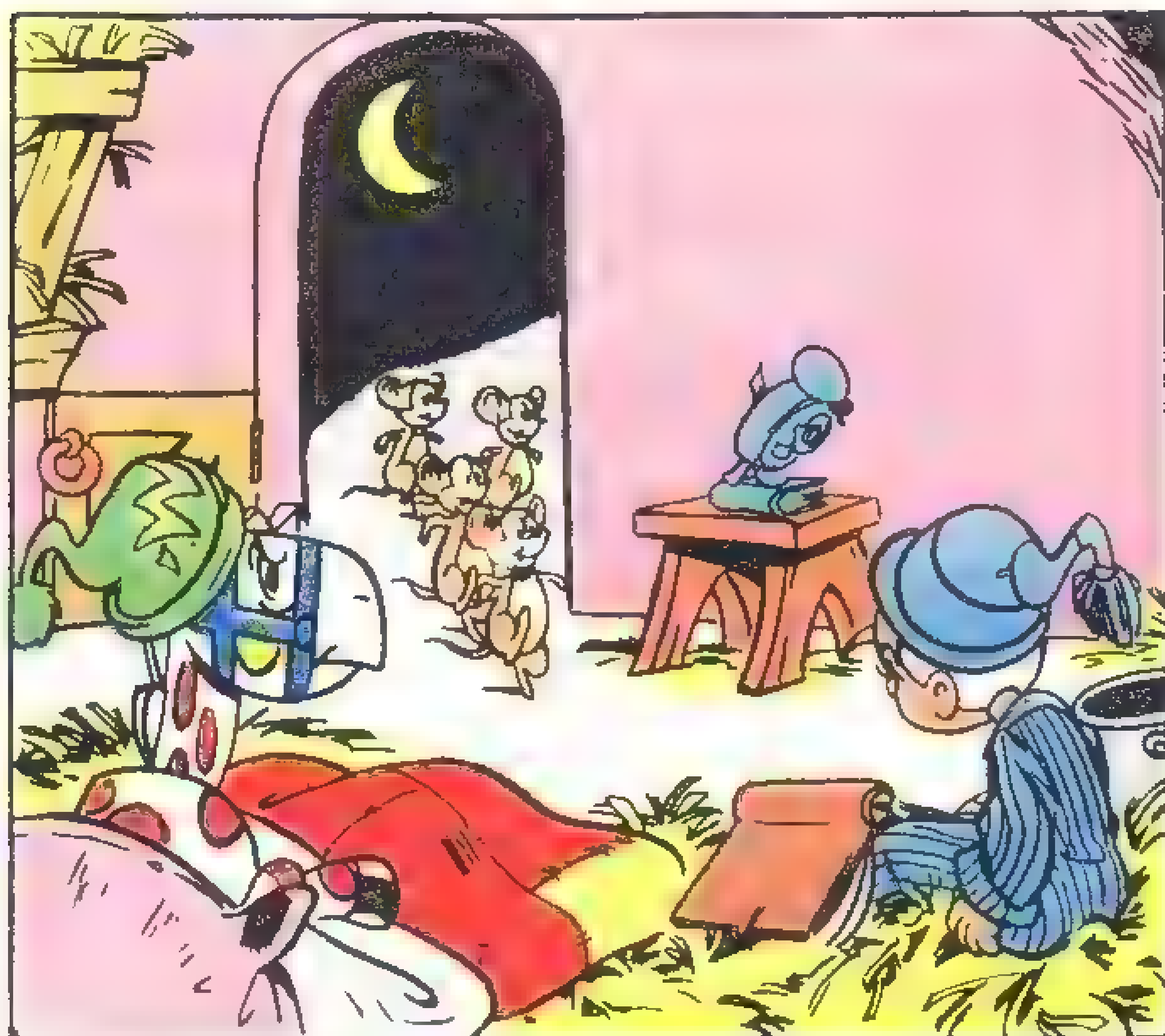
Toen kreeg Batty opeens een idee. Hij liep naar het raam van Tommies slaapkamer en stak zijn kop naar binnen. Tommie sliep als een roos, maar toen Batty hem zachtjes door elkaar schudde en zei dat hij iets wilde vragen, werd Tommie wakker. ,,Kan dat niet tot morgen wachten?" vroeg hij.

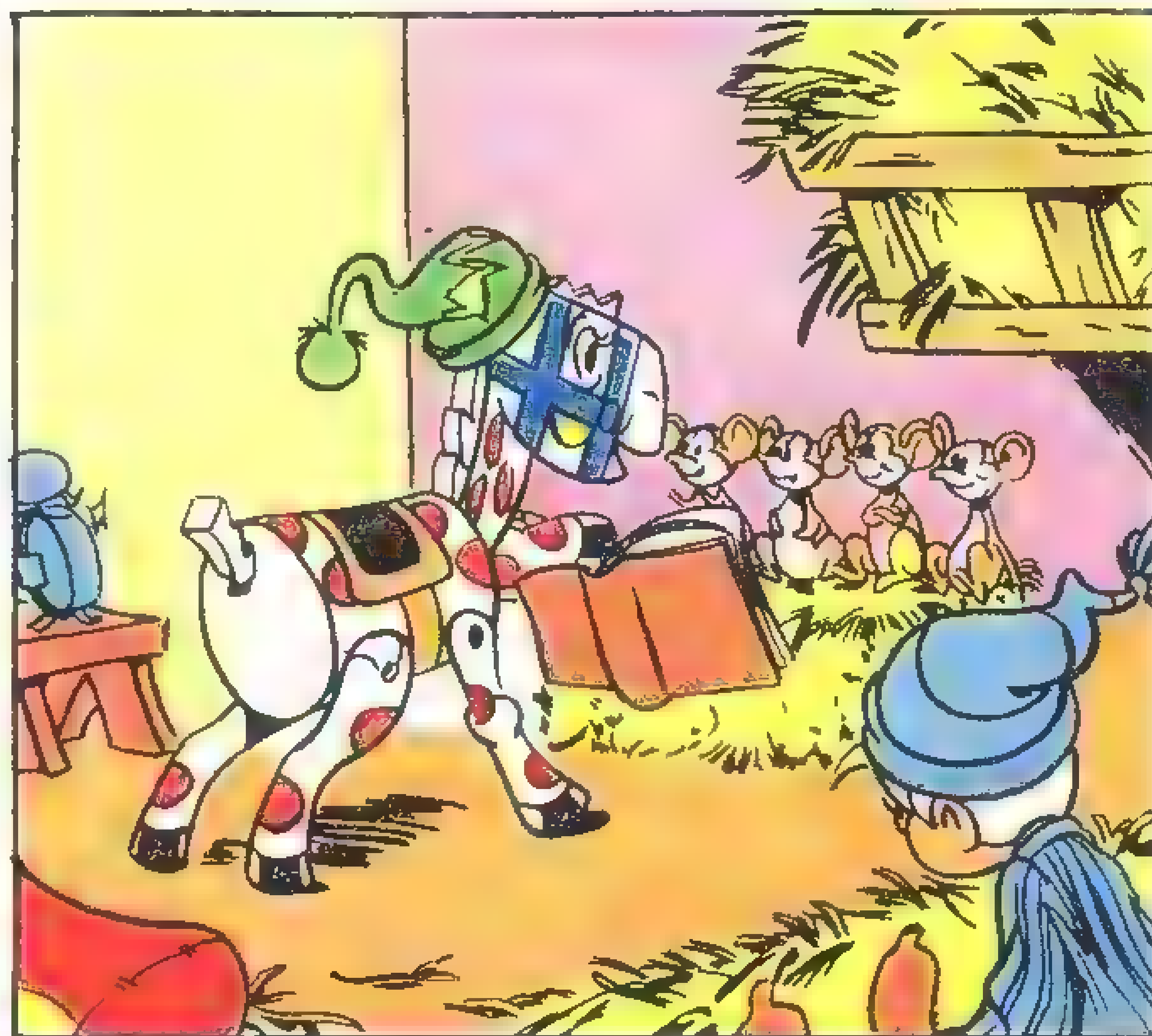
,,Nee," zei Batty. En hij vertelde Tommie wat er aan de hand was. ,,Als jij me nu dat verhaal verder voorleest, dan val ik niet in slaap," zei hij. Arme Tommie! Hij wist dat Batty hem niet met rust zou laten als hij weigerde en dus stond hij op, ging naar de stal en begon voor te lezen.

SPEELGOED

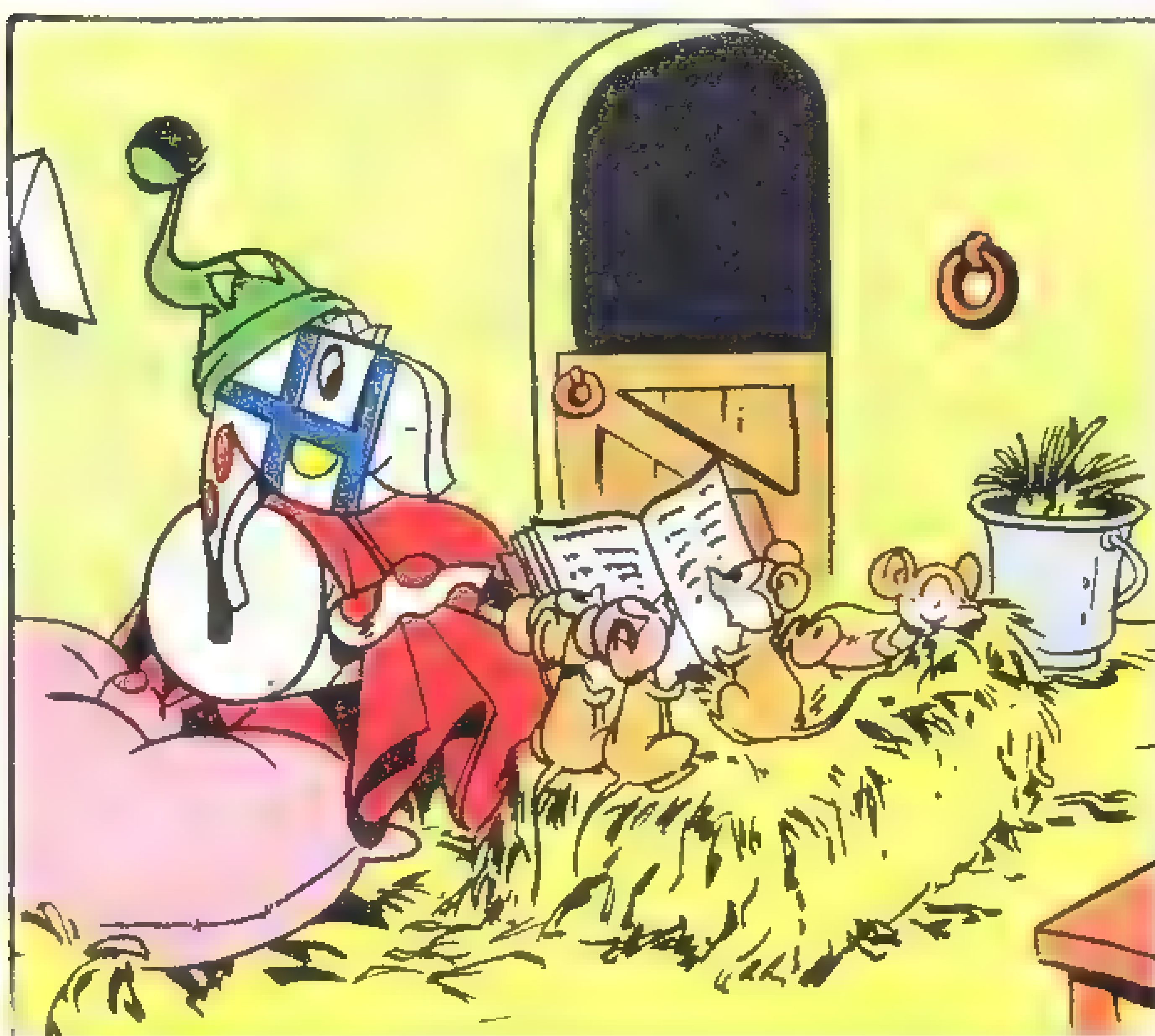

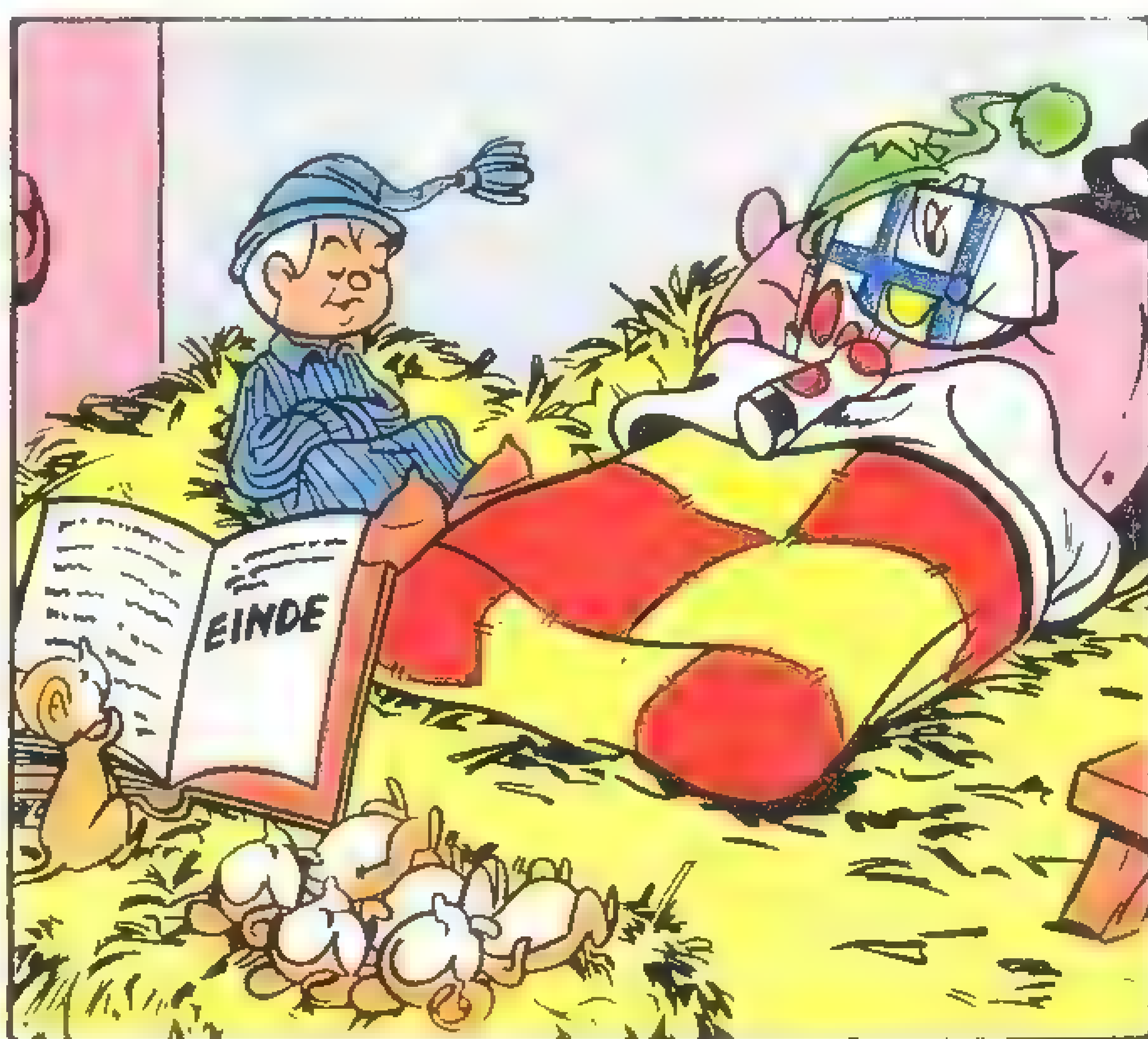
Een tijdlang las Tommie voor uit het boek, maar tenslotte werd hij zo moe en slaperig, dat hij begon te knikkebollen en langzaam wegdommelde. ,,Dat is me ook wat!'' bromde Batty. ,,Nu is Tommie in slaap gevallen en heb ik niemand die me kan voorlezen!'' Toen kwamen de muizen binnen.

De muizenfamilie, die in Batty's stal woont, was op zoek geweest naar eten. Meestal gingen de muizen pas heel laat naar bed en opeens kreeg Batty weer een idee. Hij zei tegen de muizen dat ze naast elkaar op een baal stro moesten gaan zitten en toen gaf hij hun zijn boek.

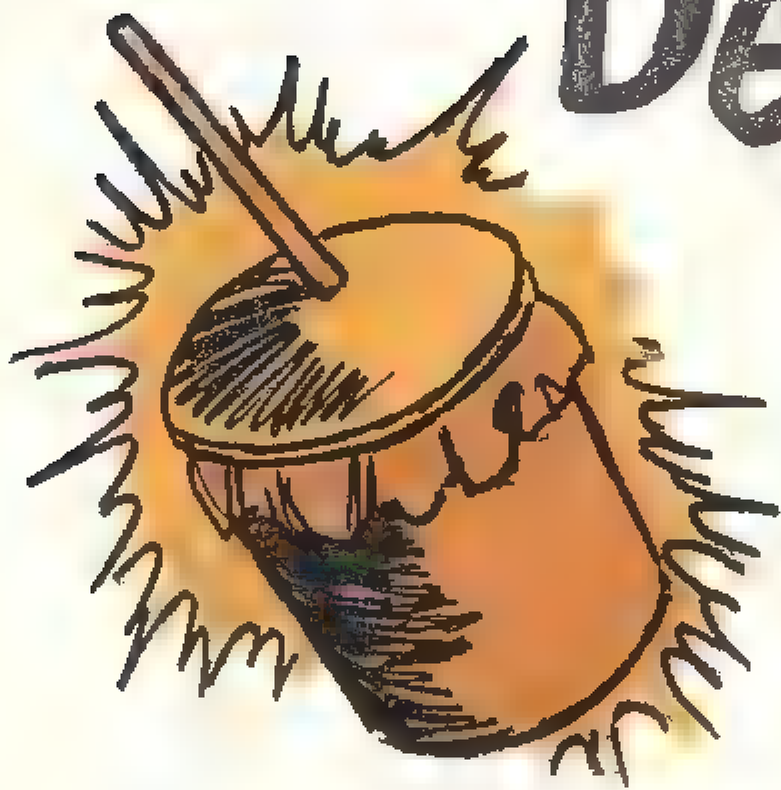

Batty vertelde de muizen dat hij zo graag wilde weten hoe het verhaal afliep en hij vroeg of zij hem wilden voorlezen. Dat vonden de muizen goed. Om beurten lazen ze een stukje uit het boek voor en telkens als er eentje moe werd en in slaap viel, nam een ander het van hem over.

Tenslotte was er nog maar één muisje wakker. Maar gelukkig was het verhaal nu ook bijna uit. ,,En het paard leefde nog lang en gelukkig. . .'' las het muisje. Toen geeuwde hei en viel in slaap. Batty zuchtte en mompelde: ,,Dank je. Dat was een mooi verhaal!'' Toen viel ook hij in slaap.

De rommelpot

Een bladzijde waar van alles op staat

Geheimschrift

Als je je vriendin of vriend een brief wilt schrijven, die alleen voor haar of hem bestemd is en die niemand anders mag lezen, probeer het dan eens met dit geheimschrift. Je hebt ervoor nodig: een citroen, een citroenpers, een pen (kroontjespen), een kopje, een stuk papier en een envelop. Je neemt de citroen, snijdt hem doormidden en perst de helften uit in een citroenpers. Het sap dat daarbij vrijkomt doe je in een kopje. Neem nu een stuk papier voor je, doop je pen in het citroensap (denk erom: de pen moet goed schoon en droog zijn) en schrijf wat je te schrijven hebt. Je zult zien dat het citroensap, dat je als inkt gebruikt, snel opdroogt en dat er na korte tijd niets meer van het geschrevene te zien is; het papier is dan weer even blank als toen je begon. Nu doe je de brief in een envelop, schrijft er het adres op (en nu met gewone inkt, want anders komt de postbode er niet uit!) en stuurt hem weg. De geadresseerde hoeft niet anders te doen dan de brief dicht bij een brandende lamp of bij een radiator van de centrale verwarming te houden. Door de hitte wordt het geschrevene zichtbaar.

Gezichtsbedrog

Neem een stuk papier en rol het op tot een koker. Houd de koker voor je rechteroog. Breng nu je linkerhand vlak naast het midden van de koker, waarbij de palm van je hand naar je toe is gekeerd. Kijk met je rechteroog door de koker en met je linker naar de palm van je linkerhand. Je zult je ogen niet willen geloven, want in je linkerhand zie je een mooi rond gat. Maak je niet ongerust, er zit niet écht een gat in je hand; het is maar gezichtsbedrog.

Wil je nog een staaltje van gezichtsbedrog? Leg dan de wijsvinger van je linkerhand en die van je rechterhand met de top tegen elkaar op ongeveer twintig centimeter van je af. Als je scherp naar deze vingers kijkt, zie je niets bijzonders, maar zo gauw je eroverheen of eronderdoor kijkt naar een ander voorwerp in de

kamer, zie je tussen de twee wijsvingers een derde vinger en het gekke is dat deze vinger ook nog twee nagels heeft. De oorzaak van dit verschijnsel is dat je beide ogen ieder twee vingers zien. Als deze beelden in elkaar overlopen lijkt het of er drie vingers zijn.

Rommelpotjes

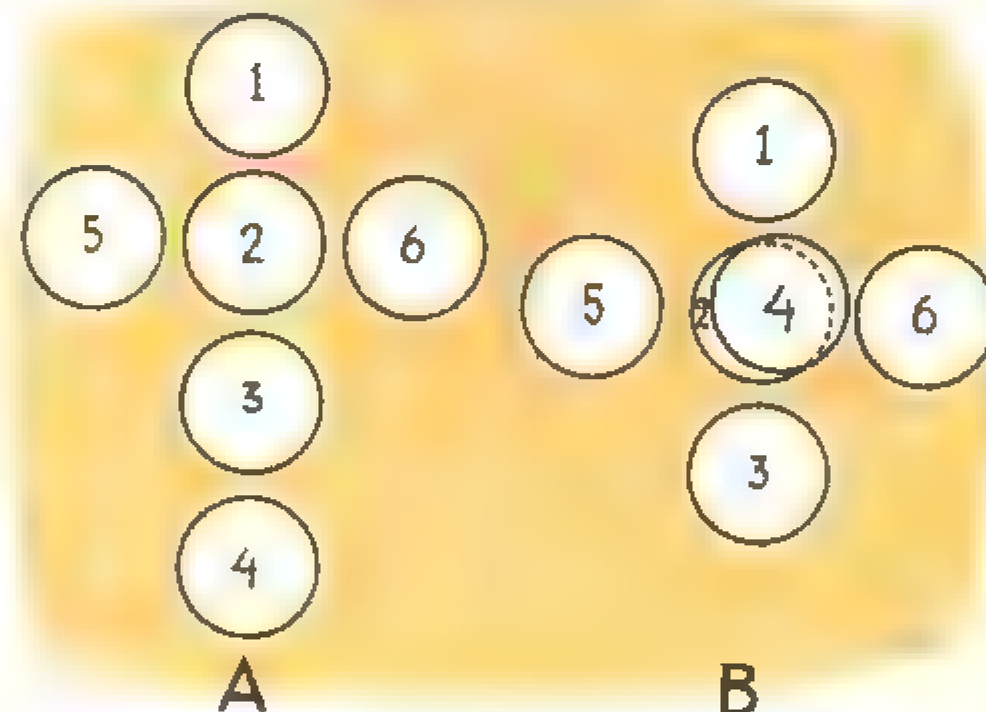
Zeg, waarom heb jij geen snelheidsmeter in je auto?

O, die heb ik niet nodig. Ik weet precies hoe hard ik rijd. Bij twintig kilometer beginnen de ruiten te rammelen, bij dertig de deuren en bij veertig kilometer begin ik zelf te rammelen!

Ober, mijn bord is nat!
Dat is uw soep, meneer!

Door de fles blazen

Zet een kaars op tafel en steek hem aan. Zet daarna een melkfles vlak voor de kaars. Ga nu achter de fles zitten en blaas er zo hard je kunt tegen. Het gevolg is dat de kaars uitgaat. Hoe kan dat? Kijk, als je tegen de fles blaast, wordt de luchtstroom, veroorzaakt door je adem, in tweeën gesplitst; één deel gaat links om de fles heen, het andere deel rechts. Achter de fles komen ze weer bij elkaar en blazen samen de kaars uit.

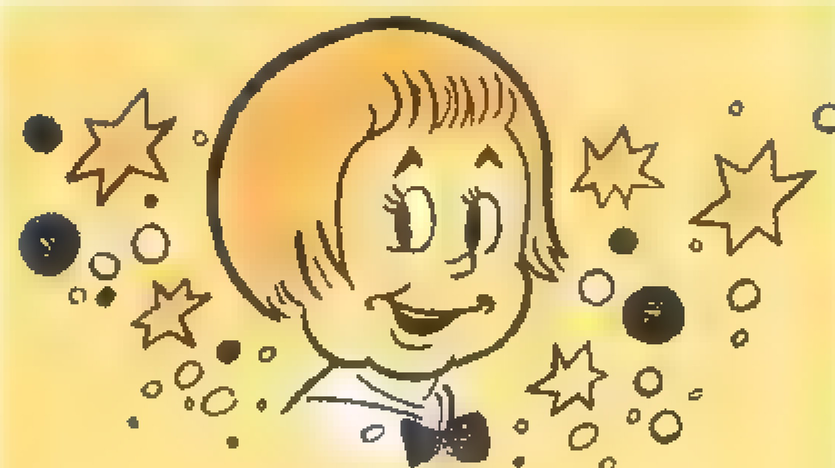
Muntengrapje

Hiervoor heb je nodig zes munten, die je op tafel legt zoals op tekening A is aangegeven. Je vraagt nu aan de omstanders of ze deze munten zó willen leggen, dat ze twee rechte rijen van ieder vier munten vormen. Iedereen begint ijverig te schuiven, maar zonder succes. Als ze het opgeven, neem je munt nummer 4 en legt hem boven op munt nummer 2 en de opdracht is vervuld (tekening B).

En hier is nog even een quiz. Ditmaal gaat hij over dieren. Kies bij elke vraag uit de drie antwoorden het juiste. Vergelijk je antwoord daarna met die op bladzijde 30.

A) Wat is een dromedaris?
Een zuidvrucht - Een kameel - Een soort boerderij.
B) Waar leven lama's?
In Siberië - In India - In Zuid-Amerika.
C) Wat is een okapi?
Een Europese vogel - Een Indiaanse volksdans - Een Afrikaans dier.
D) Wie kan het hardst lopen?
Een renpaard - Een cheetah (jachtluipaard) - Een mens.
E) Welk dier leeft het langst?
Een olifant - Een kraai - Een schildpad.

Veel plezier en tot de volgende keer!

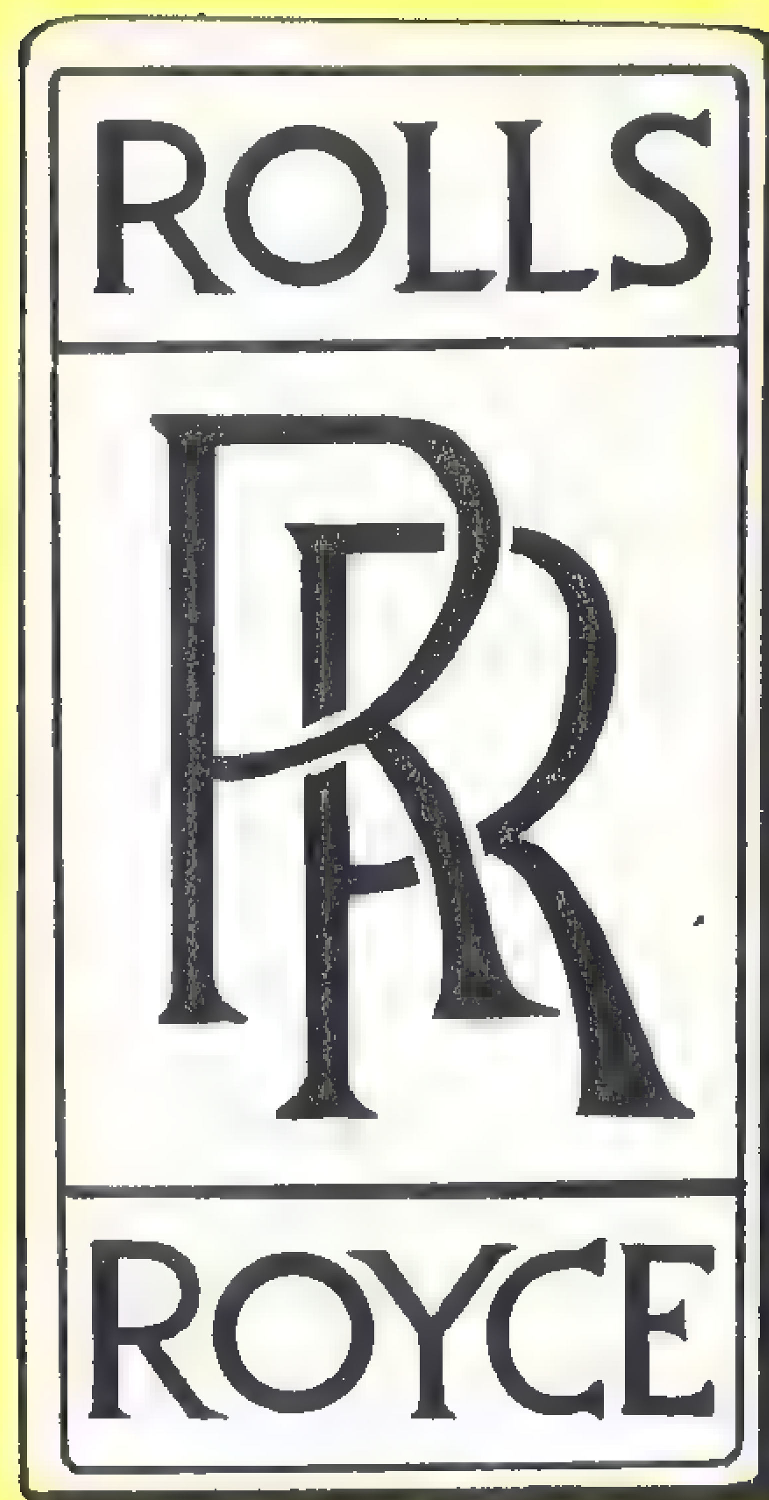
Visarenden vechten boven het meer

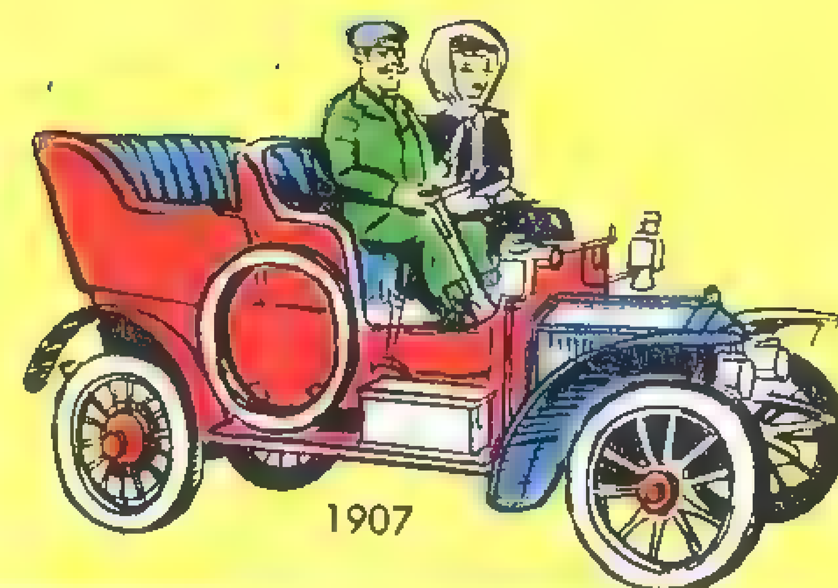
door Harry Wonink

De Sumatraanse jungle leek uitgestorven. Geen insekt hoorde men, geen vogel riep en geen everzwijn volgde het wildpad, dat mijn weg kruiste. Het was middag en hoog brandde de zon aan de tropenhemel. De moeizame tocht over het pad in de broeierige hitte was slopend. Ik was op weg naar een klein meer, een dode arm van een grote rivier, met het doel visarenden te bespieden, die daar hun spectaculaire jacht uitoefenden. Het liep al tegen drieën toen een eigenaardig geluid er mij op attent maakte dat ik het water naderde. Een vreemde schaterlach, die luid door het oerwoud schalde en die de stilte nog meer accentueerde. Ik kende de veroorzaker van dat geluid. Hij zat op een over het water hangende tak en tuurde onafgebroken naar beneden. Het was een prachtige ijsvogel, zo groot als een duif, met oranje kop en hals en blauwgroene rug.

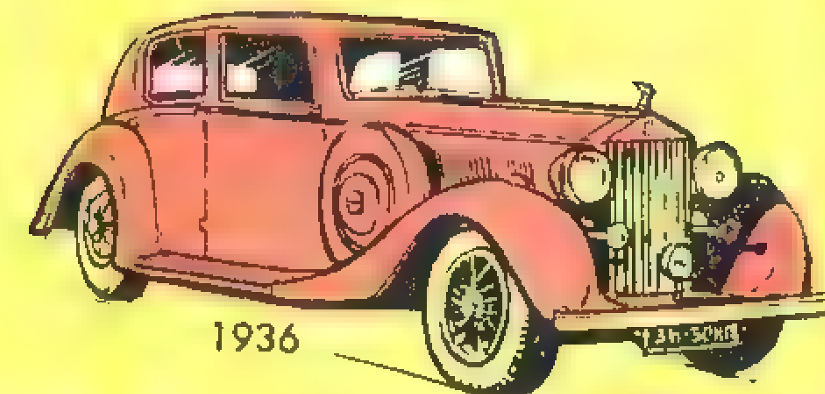
Op een plek waar de bomen het uitzicht niet belemmerden ging ik op de oever zitten. Soms klonk er een plons van een vis die een sprong maakte. Opeens zag ik een visarend in het diepe blauw van de hemel. Met de vleugels volkomen stil cirkelde de bruingevederde vogel op grote hoogte heel langzaam rond. Hij leek maar wat te spelevaren, maar in werkelijkheid tuurden zijn scherpe ogen langs zijn kromme snavel naar beneden, spiedend naar prooi. Daar vouwde de rover de vleugels tegen zijn lichaam en tuimelde als een straaljager omlaag. Terwijl hij zijn lange klauwen strekte, verdween de arend onder het wateroppervlak, hees zich de volgende seconde met machtige slag van zijn reuzenvleugels weer omhoog met een grote vis in zijn klauwen. Met snelle vleugelslag klom hij hoger en streek in een boom neer. Maar nog voor hij de maaltijd kon beginnen verscheen een tweede vogel aan de hemel: een andere visarend. De eerste liet zijn prooi in de steek en vloog langzaam naar dezelfde hoogte waar de ander zijn spiralen trok.

Toen begon het gevecht. Een vreselijke strijd om het visrecht in dit meer. De indringer moest terug; de oude had hier alleen rechten. Als een steen stortte hij zich op de vreemde vogel, met ruisende vleugels sloegen de twee naar elkaar. Dan wierp de een zich op de rug en zijn lange poten schoten uit. De scherpe klauwen rukten de veren uit de borst van de ander. Hun klauwen raakten verward en beide stortten omlaag. Vlak boven de waterspiegel lieten ze los en stegen snel weer omhoog. Soms cirkelden ze lange tijd op grote hoogte, doken naar elkaar en deelden fikse klappen uit met de vleugels. De visarenden raakten kennelijk vermoeid, want ze vielen steeds minder aan, maar opeens laaide de strijd weer op. Er was nog een visarend verschenen: een vrouwtje. Met geweldige snavelhouwen gingen de twee arenden elkaar te lijf; opeens grepen ze elkaar bij de snavel vast en molenwiekten naar beneden. Het water kwam steeds dichterbij en tenslotte sloot het zich boven de vechtende vogels. Even later kwamen ze met zware slag weer boven. Laag over het water spoedde de indringer zich weg. Gehavend zocht hij een goed heenkomen. Toen klonk de schaterlach van de ijsvogel als jouwde hij de vluchteling uit.

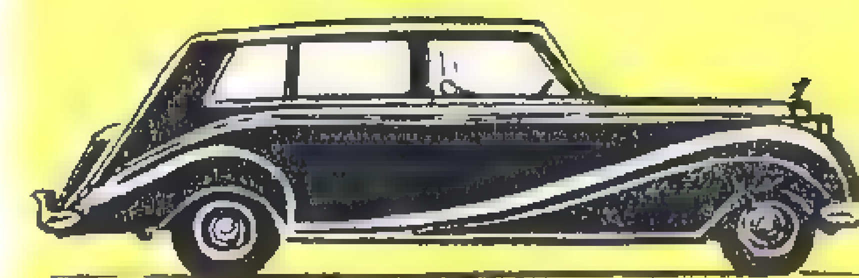

1907

1927

1936

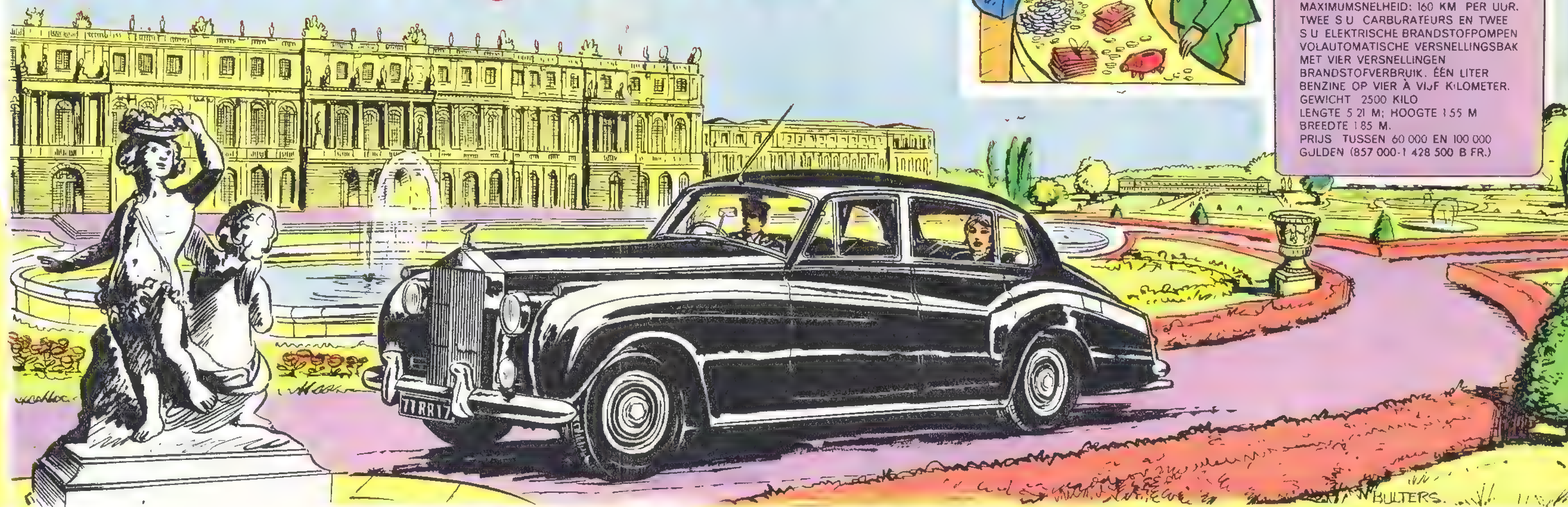

1960

een vorstelijke auto

ENIGE GEGEVENS VAN DE ROLLS ROYCE SILVER CLOUD

MOTOR EEN VIERKANTE KOPKLEPPER MET ACHT CILINDERS IN V VORM EN EEN ZUIGERVERPLAATSING VAN 6230 CC
MAXIMUMSNELHEID: 160 KM PER UUR.
TWEE S U CARBURATEURS EN TWEE S U ELEKTRISCHE BRANDSTOFPOMPEN
VOLAUTOMATISCHE VERSNELLINGSBAK MET VIER VERSNELLINGEN
BRANDSTOFVERBRUIK. ÉÉN LITER BENZINE OP VIER À VIJF KILOMETER.
GEWICHT 2500 KILO
LENGTE 5 21 M; HOOGTE 1 55 M
BREEDTE 1 85 M.
PRIJS TUSSEN 60 000 EN 100 000 GULDEN (857 000-1 428 500 B FR.)

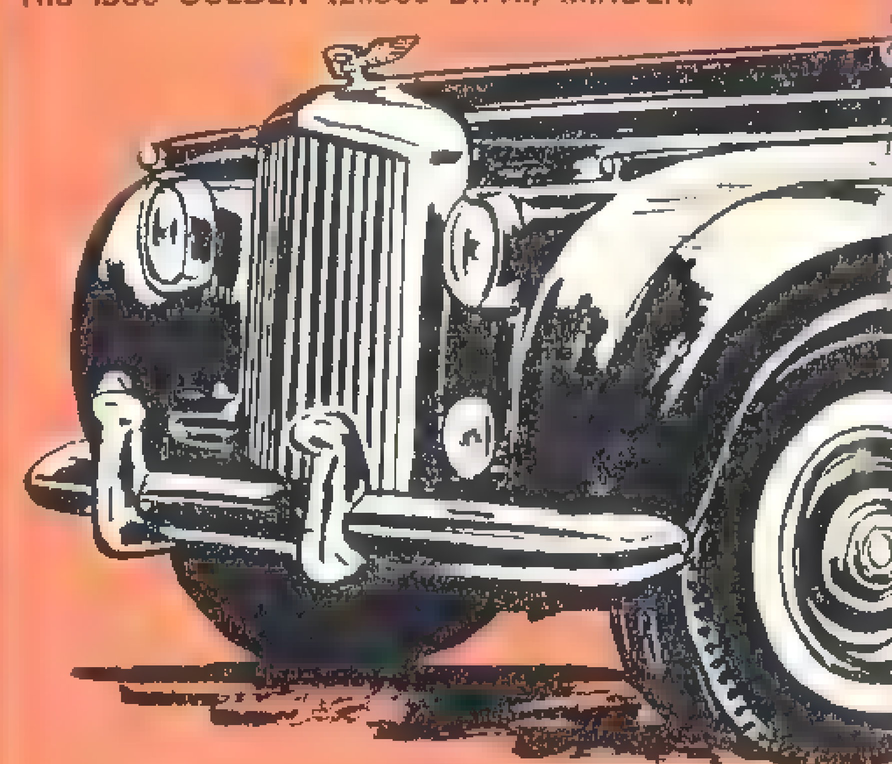
Er wordt in Engeland een auto gemaakt die door de fabrikant de beste ter wereld wordt genoemd. Hij wordt gebruikt door vorsten en vorstinnen, miljonairs, filmsterren, oosterse rijkaards enzovoort. Het begon in 1904 met de produktie van auto's, die al direct opvielen door hun betrouwbaarheid en afwerking. De Rolls Royce heeft zijn naam te danken aan twee mannen: de een, Henry Royce, was een geniaal ingenieur, die zich zo ergerde aan de vele gebreken van zijn pas gekochte auto, dat hij maar meteen een nieuwe ontwierp. Met een handjevol arbeiders werkte hij tot diep in de nacht aan zijn auto. Toen die klaar was overtrof hij alle verwachtingen.

Een zakenman, Charles Rolls, kwam in contact met Royce. Ze gingen samenwerken en de Rolls Royceproduktie begon. Alle onderdelen van de auto's werden met de grootste zorg gemaakt en gemonteerd. Ook werd alle aandacht besteed aan het goed en geruisloos lopen van de motor, aan de besturing, de remmen en het comfort van de passagiers.

In 1931 nam de Rolls-Roycefabriek de naam Bentley en enige van zijn patenten over. Het verschil tussen een Rolls Royce en een Bentley werd steeds kleiner en nu zijn de beide auto's alleen nog aan de radiateur van elkaar te onderscheiden.

Waarom is de Rolls Royce zo enorm duur? Dat komt doordat Henry Royce auto's wilde maken voor mensen die veel geld bezitten en die in auto's willen rijden die anders en beter zijn dan de gewone. Van de afwerking wordt alles gedaan. Elk onderdeeltje wordt van de beste materialen gemaakt en tot op de tiende millimeter gecontroleerd. De motor komt, voordat hij in de auto gemonteerd wordt, eerst op de proefbank, waar hij grondig wordt getest: drie uur langzaam draaien, drie uur op kruissnelheid en zeven uur vol gas lopend. Elke twintigste motor wordt van de lopende band (de langzaamste ter wereld) genomen, getest, uit elkaar gehaald en microscopisch bekeken. Als er iets aan mankeert gaan de negentien andere motoren ook uit elkaar en worden nagekeken. Als de auto klaar is, wordt hij een weeklang genadeloos uitgeprobeerd. Tijdens de testritten luisteren technici met stethoscopen naar eventuele storende geluidjes; het enige geluid dat in een Rolls Royce bij een snelheid van honderd kilometer te horen mag zijn is het zoemen van de elektrische klok.

HET VERSCHIL TUSSEN DE ROLLS ROYCE EN DE BENTLEY LIGT ALLEEN IN DE RADIATEUR, OMDAT DIE VAN DE BENTLEY EENVOUDIGER IS, KOST HIJ 1500 GULDEN (21.500 B.FR.) MINDER.

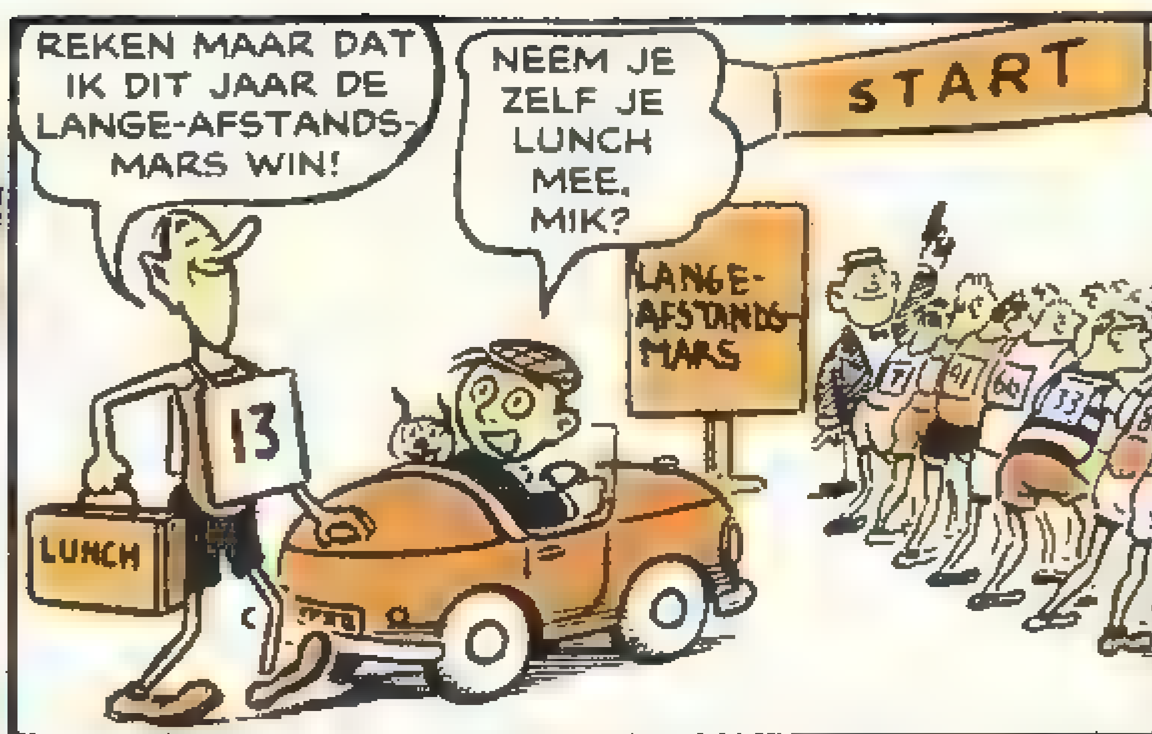

Deze zware auto kan ook bij hoge snelheid met twee vingers worden bestuurd. Er zijn dubbele remmen en twee ventilatiesystemen in aangebracht. Met gesloten ramen is het 's winters behaaglijk warm en 's zomers heerlijk koel. Roesten kan een Rolls Royce niet, omdat alle onderdelen die dat zouden kunnen zwaar verchroomd zijn (tot de uitlaatpijp toe). Op de carrosserie komen vijf lagen grondverf en dan volgen er negen laklagen, zodat de wagen een jasje aan heeft dat onverslijtbaar is.

Bij de prijs van een Rolls Royce is de radio inbegrepen, maar er kan nog een koffiezetmachine, televisie, mobilofoon, ijskast en wat de klant verder maar wenst worden ingebouwd.

De klanten hebben soms vreemde eisen. Een miljonair wilde eens een bad achterin hebben. Hij kreeg het. Oosterse vorsten, die Rolls Royces met tientallen tegelijk kopen, willen soms gouden koplampen en een verzilverde carrosserie of extra brede treeplanken om hun lijfwacht op te zetten. Ze worden op hun wenken bediend, want bij Rolls Royce kan zowat alles

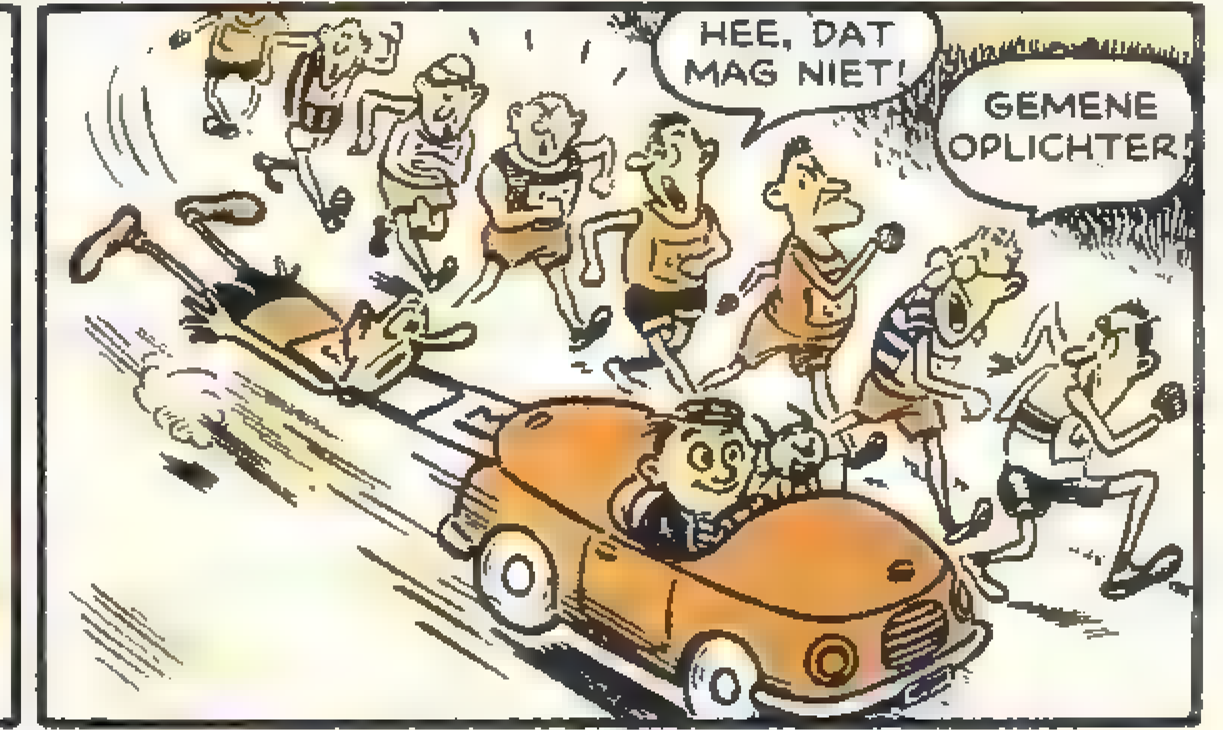
MUG en MIK

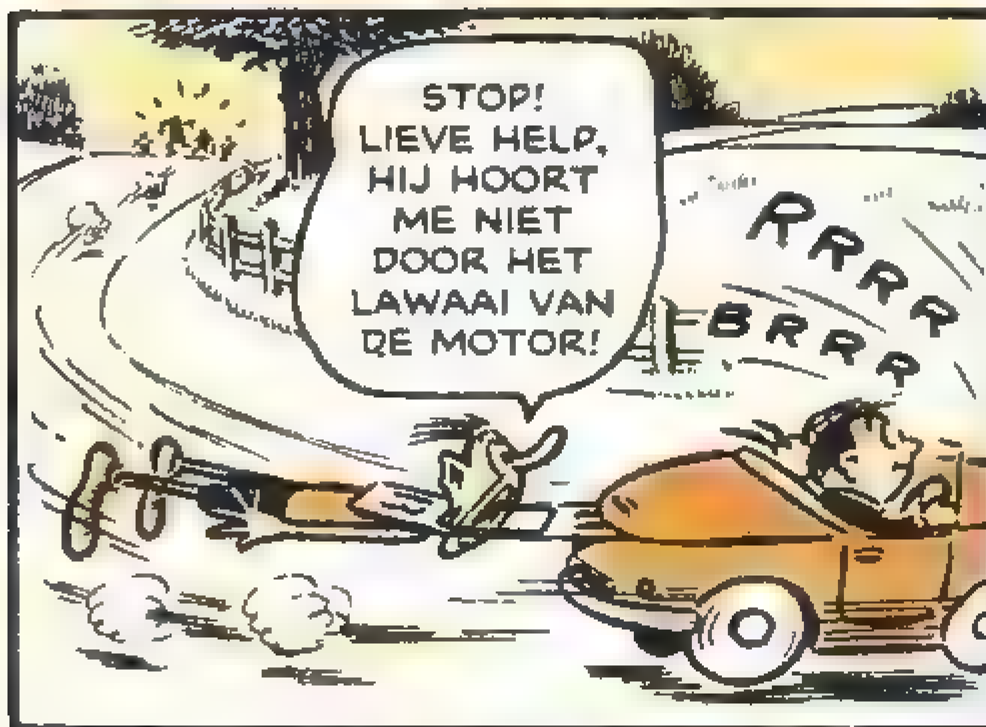

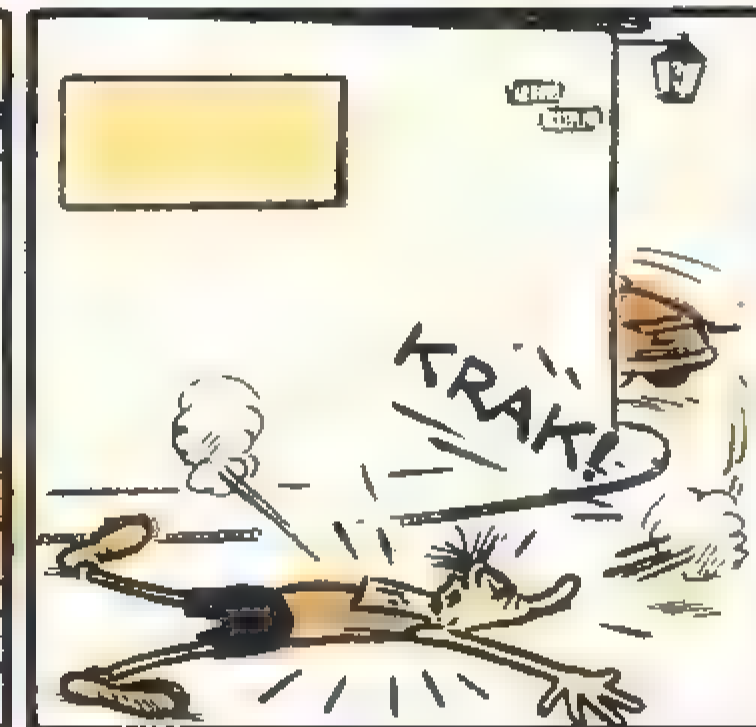

Het komt in de bus!

ONZE CORRESPONDENTIE- EN RUILRUBRIEK

ELS BOELEN, Brusselseweg 34, Maastricht, is dertien jaar. Ze wil graag corresponderen met een jongen of een meisje in Nederland van veertien à vijftien jaar.

GERTIE HAMELERS, Brusselseweg 32, Maastricht, is veertien jaar. Ze wil graag corresponderen met een jongen of meisje tussen veertien en zeventien jaar in Nederland of daarbuiten.

Een historisch verhaal over een beruchte struikrover

Jan Kapoen maakte een vergissing...

door Frans Meyer

Hee daar, vriend, hoe ver is het van hier naar Rotselaar?"

De aangesprokene was een jonge boer. Met enige argwaan keek hij op de reiziger neer, die aan de kant van de weg zat. De man zag er nogal zonderling uit: hij had kleine, doordringende ogen, borstelige wenkbrauwen en een lange, blonde baard, die al een beetje grauw begon te worden. De boer vertrouwde hem maar half en dat was wel te begrijpen. Het wemelde in die tijd — het was rond het jaar 1550 — van struikrovers in het Kempenland en er zwierf allerlei gespuis rond.

,,Rotselaar?" herhaalde de boer. ,,Dan zult u de weg over de Heiligt moeten nemen, maar wees voorzichtig, ze zeggen dat de bende van Jan Kapoen zich daar ergens ophoudt. Of. . ." De jongeman voltooide zijn zin niet, maar in zijn ogen lag de vraag: Of bent u misschien een van zijn mannen?

De reiziger raadde de gedachte van de ander, glimlachte en trok de mantel weg, die naast hem op het gras lag. Er kwam een stapeltje papieren te voorschijn; het waren tekeningen van dansende boeren, van muzikanten die op de doedelzak bliezen, van bomen, beesten, van alles en nog wat.

Het gezicht van de jonge boer klaarde op. ,,O, ik zie het al," riep hij verrast uit. ,,U bent meester Brueghel."

De eenzame reiziger was inderdaad de schilder Pieter Brueghel, die na een langdurig verblijf in Antwerpen via de Brabantse Kempen een voetreis naar Leuven maakte. Hij genoot overal grote bekendheid en was erg gezien bij de mensen.

,,Over de Heiligt is het een goede twee mijl," zei de boer.

,,En weet je ook of notaris Vervoort nog leeft?"

,,De oude notaris? Ja, hoor, hij is nog springlevend. Vorige week heb ik hem nog opgezocht, omdat ik een stuk land wilde kopen. Want ziet u, als ik het volgend jaar ga trouwen. . ."

,,Het is goed," weerde Pieter Brueghel af. Hij kende zijn volkje en wist dat de boer niet uitgepraat zou zijn voor hij alles verteld had wat er bij hem in de familie, op de hoeve en op alle hoeven in de omtrek te doen was. Pieter Brueghel wist nu dat zijn oude vriend de notaris nog leefde en hij wilde zich haasten. Zijn geld raakte op. Sinds hij gisteren op de kermis in Werchter getekend had was er geen hap eten meer door zijn keel gekomen. Voor de avond moest hij in Rotselaar zijn. Hij nam het pak schetsen onder de arm, de stok in de hand, bedankte de boer en ging verder. De zon stond al laag en de schaduwen werden langer. In elk geval wilde Brueghel bij zijn vriend zijn voor de nacht gevallen was; al had hij dan geen geld meer op zak, hij voelde niets voor een ontmoeting met de beruchte struikrover Jan Kapoen. In alle dorpen en gehuchten hadden ze hem gewaarschuwd, maar hij had de mensen uitgelachen. ,,Kapoen," had hij gezegd, ,,kan ook geen veren van een kikker plukken." Maar nu hij moederziel alleen over de rulle zandweg ging, die dwars over de heide liep, nu de zon achter hem al ging dalen en de wereld met een rode gloed bedekte, voelde hij zich niet op zijn gemak. Maar opeens kwam achter een bosje populieren het spitse torentje van de kerk van Rotselaar te voorschijn. Tien minuten later was Brueghel het dorp zo ver genaderd dat hij de huizen en hutten reeds kon onderscheiden. Het schemerde toen hij het marktplein bereikte. Tussen de lage, met stro gedekte huizen tegenover het kerkhof bevonden zich de werkplaatsen van de hoefsmid en de wagenmaker en daarnaast was de bakkerij. Pieter Brueghel bleef midden op het marktplein staan, getroffen door de doodse stilte om hem heen. Hij deed een paar stappen, maar hoorde niets anders dan het geschuifel van zijn eigen schreden. Langzaam ging hij in de richting van het grote, hoge huis, dat opzij van het kerkhof stond. Naast de deur was een plakkaat aangebracht, waarop vermeld stond dat Adrianus Vervoort door de keizer begunstigd was met het hoge ambt van notaris.

Ook rond het huis heerste stilte. Meester Brueghel begreep er niets van. De tuinpoort stond op een kier en na een korte aarzeling stapte de schilder erdoor. Er was niemand in de tuin te bekennen. De stal stond open. . . leeg. Geen rijtuig erin en geen paarden. Brueghel ging naar de

Vervolg op bladzij 26

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kunnen Jane en Derek niet mee en dus gaat Robin alleen. In een kleine juwelierszaak koopt hij een broche, die de kinderen de volgende dag aan hun moeder cadeau geven. Twee weken later beweert een dame, lady Sudderley, dat de broche die mevrouw Lester draagt haar eigendom is; ze zou hem verloren hebben. Samen met haar rijden Robin en zijn moeder naar de winkel, waar Robin de broche gekocht heeft. De winkelier beweert dat hij Robin nooit eerder gezien heeft. Deze moet de broche aan lady Sudderley afstaan.*

Een bijzondere attractie was een witte pony, die aan de melkfabriek behoorde en hier dikwijls graasde, waarbij hij door middel van een lang touw aan een paal was vastgebonden. Het was een lief, mak dier, dat door de kinderen uit de omgeving werd verwend met suikerklontjes, appels en andere lekkernijen.

„Ik heb drie suikerklontjes in mijn zak," merkte Robin op, toen zij de eerste huizen van het dorp hadden bereikt. „Voor de pony. Als hij er niet is, eet ik ze zelf op, want mamma heeft gezegd dat ik klontjes die ik in mijn zak heb gehad, niet meer terug in de suikerpot mag leggen."

„Nee; asjeblieft niet," zei Jane met een vies gezicht. „Wanneer ik denk aan de dingen die ik jou in je zak heb zien stoppen, . . ."

Een paar minuten later hadden zij het plein bereikt; de witte pony bleek er indaad te zijn en Robin besloot niet verder mee te gaan naar de winkel. Hij vertelde Jane nauwkeurig welke rol drop ze voor hem moest kopen, diepte een klontje suiker uit zijn zak op en stak het veld over naar het paardje.

De kruidenierswinkel van mevrouw Briggs was in de verste hoek van het dorpsplein. Het was er druk, zodat mevrouw zich die morgen liet helpen door haar zoon Jack, een chagrijnige jongen van Dereks leeftijd, die bij niemand in Tedham Green erg gezien was. Jane en Derek wachtten op hun beurt en het kwam zo uit dat Jack hen zou moeten bedienen.

„Drie pond zelfrijzend bakmeel en een blik custardpoeder. . ." begon Jane af te lezen van het lijstje, dat haar moeder had meegegeven, en brak dan af. Want de jongen keek langs haar heen alsof ze er niet was en sprak een vrouw aan, die achter haar stond.

„Ja, mevrouw Matthews? Waarmee kan ik u helpen?"

Mevrouw Matthews schudde het hoofd. „Jane was hier eerder dan ik, Jack," zei ze glimlachend. „En ik heb geen haast. Dus je kunt haar eerst helpen."

De jongen wierp een vlugge blik op Jane.

„Kinderen moeten wachten, mevrouw Matthews," zei hij op pedante toon. „Volwassenen gaan vóór."

Jane begon zich onbehaaglijk te voelen en Derek, die naast haar stond, fronste zijn voorhoofd. Wanneer mevrouw Matthews de enige klant was geweest, zou het niets uitmaken om even te wachten, maar er stonden nu nog vijf vrouwen en als die allemaal vóór hen geholpen moesten worden, zouden zij de halve ochtend in de winkel doorbrengen.

„Na u dan, mevrouw Matthews," zei Derek en glimlachte tegen de vrouw, als om te laten blijken dat hij geen bezwaar had hun beurt te laten passeren.

Derek vermoedde dat er een andere oorzaak bestond voor het gedrag van Jack Briggs: hij hielp niet graag in de winkel en bovendien scheen hij om een reden waarvoor zij geen verklaring wisten, altijd al een wrok te koesteren jegens hun drieën.

Hij had dit nog opvallender laten blijken toen Robin de bundel oude kleren voor mevrouw Briggs naar Mayford had gebracht, en zij vroegen zich af of hij wellicht te weten was gekomen welk bedrag Robin voor zijn boodschap had gekregen en of hij meende dat hém dit eigenlijk toekwam.

Nadat mevrouw Matthews al haar boodschappen in ontvangst had genomen, begon Jane opnieuw, op een toon die duidelijk en beslist klonk:

„Drie pond zelfrijzend...

„Niet zo'n haast, niet zo'n haast!" onderbrak Jack haar. „Zie je niet dat er nog meer mensen staan te wachten?"

„Hoor eens hier. . ." zei Derek verontwaardigd, maar vóór hij meer kon zeggen keek mevrouw Briggs, die aan het andere einde van de toonbank een klant hielp, in hun richting.

„Wat heeft dat te betekenen, Jack?" zei ze scherp tot haar zoon. „Als Jane aan de beurt is, moet ze geholpen worden. Daar zal niemand bezwaar tegen hebben."

Ze gaf haar aandacht weer aan de vrouw die ze bezig was te helpen, en Jack, bleek van woede, vroeg Jane kortaf wat ze wenste. Hij smakte de boodschappen op de toonbank en nadat ze haar lijstje, aangevuld met de drop voor Robin en chocolade voor haarzelf, had afgewerkt, zei hij nors:

„Dat is samen zes shilling en tien pence."

Jane keek twijfelend op haar papier. Mevrouw Lester had achter elke boodschap de prijs geschreven en het totaalbedrag was lager dan Jack opgaf.

„Ik kom maar tot vijf shilling en elf pence," zei ze kalm.

„Wil je misschien beweren dat ik niet kan optellen?" vroeg de jongen snauwend.

Mevrouw Briggs plaatste twee blikken soep, die ze juist van een plank had gehaald, op de toonbank, liep met een ongeduldig: „Wat is er nu weer?" naar het stapeltje boodschappen van Jane en maakte vlug de rekening op.

„Het eindbedrag is vijf shilling, elf pence," verklaarde ze toen. „Wat mankeert jou vandaag?" vervolgde ze tot haar zoon. „Gebruik asjeblieft je hersens."

Ze nam het biljet van tien shilling, dat Jane haar overhandigde, aan en gaf wisselgeld terug. Jack wierp een kwaadaardige blik op Jane en Derek.

„Wanneer ik te weinig had gerekend, zouden zij niets hebben gezegd," zei hij honend. „Precies zoals zij houden, wat zij vinden; als de geruchten, die we horen, waar zijn."

„Jack!" Mevrouw Briggs wierp haar zoon een woedende blik toe. „Houd je mond of ik geef je een draai om je oren waar de mensen bij zijn. Help mevrouw Dakers." Ze keerde zich naar Jane en Derek. „Ik wens jullie een prettig weekeinde. Doe de groeten aan je moeder en vraag haar me te laten weten of dat nieuwe wasmiddel haar bevalt."

Derek aarzelde een moment; het lag hem op de lippen een verklaring te vragen van de opmerking die Jack had gemaakt. Maar er stonden verscheidene mensen in de winkel en het was Jane, die de boodschappen in haar tas had gestopt, aan te zien dat ze zich niet op haar gemak voelde, en dus volgde hij haar naar buiten zonder iets te zeggen.

„Wat denk jij dat hij bedoelde?" vroeg Jane haar broer, toen zij weer op straat liepen. „Kan het betekenen dat hij een of ander verhaal over die broche heeft gehoord?"

„Ik vermoed het; ik zou niet weten wat hij anders zou kunnen bedoelen," antwoordde Derek. Hij fronste zijn voorhoofd. „Dat ga ik uitzoeken zodra ik de kans krijg. Wanneer blijkt dat leugenachtige praatjes de ronde doen, moeten we daar een stokje voor steken. Is je opgevallen hoe zijn moeder tegen hem sprak? Ze vroeg niet waarover hij het had of iets dergelijks; het leek erop dat ze heel goed wist wat hij bedoelde, maar niet wilde dat hij er iets over zei. Gelukkig dat Robin niet bij ons was. Ofschoon hij misschien niet zou hebben begrepen waar Jack op zinspeelde."

„Ik geloof dat hij het heel goed zou hebben gesnapt," meende Jane. „Het geval van de broche zit hem nog altijd dwars, al praat hij er nooit over."

Zij zagen Robin aan de verste zijde van het plein, waar hij de pony over de hals streek. Derek floot en Robin holde over het veld naar hen toe.

„Heb je mijn drop?" informeerde hij.

Jane knikte bevestigend.

„Fijn. Dank je. En bof ik even! Ik dacht dat ik niets meer had, maar in mijn andere zak vond ik nog wat boterballen."

Hij tastte diep in zijn zak, zei: „Kijk!" en toonde een gescheurd papieren zakje met een onherkenbare, kleverige massa.

„Bah!" riep Jane. „Gooi die vuiligheid weg. Het ziet er uit of je het al weken in je zak hebt."

„Vuiligheid?" zei Robin verontwaardigd. „Niks vuiligheid! Ik heb die boterballen pas vorige week gekocht! En ze smaken best."

Hij peuterde er een los, stak die in zijn mond en borg de rest weer secuur weg nadat de twee anderen zijn vriendelijk aanbod er ook van mee te snoepen zeer beslist hadden geweigerd.

Het drietal wandelde terug naar huis.

Zij naderden de kerk toen om de hoek van het gebouw een jongen verscheen, die

Jack wierp een kwaadaardige blik op Jane en Derek.

in hun richting kwam. Hij had een opgewekt rond gezicht onder een verwarde bos vlasblond haar. Maar de uitdrukking van zijn ogen verstrakte zodra hij de Lesters zag

,,Oh. . . eh. . . hallo,'' mompelde hij, toen zij elkaar waren genaderd.

,,Hallo,'' groetten de Lesters terug.

Zij kenden de jongen heel goed, want hij zat op school in dezelfde klas als Robin en zij reisden elke dag met dezelfde bus naar Mayford.

,,Zijn je kikkervisjes al kikkers geworden?'' informeerde Robin belangstellend. Kikkervisjes waren de vorige dag, onderweg naar school, een onderwerp van gesprek geweest.

,,Nee. . . eh. . . nog niet. Maar. . . ik heb geen tijd. . . moet gauw thuis zijn.'' De jongen grinnikte onbehaaglijk en liep vlug verder. Derek, Jane en Robin keken hem na.

,,Wat heeft Teddy?'' zei Robin verbaasd. ,,Hij deed zo raar. Het leek wel of hij niet met ons wilde praten.''

Derek stond een moment in tweestrijd of hij de vlasharige jongen achterna zou gaan om hem een verklaring te vragen, maar dan bedacht hij dat daar eigenlijk niet voldoende reden voor bestond. Het was tenslotte mogelijk dat Teddy niet met hen wilde praten, omdat hij écht vlug thuis moest zijn. . . Ofschoon hij, vóór hij hen had gezien, niet de indruk maakte haast te hebben! . . .

Zij vervolgden hun weg naar huis en praatten nog even over het vreemde gedrag van Teddy, maar Derek en Jane zwegen over het nog onaangenamer incident in de kruidenierswinkel. Toen nam het gesprek een prettiger wending: de volgende week begon de zomervakantie en zij overlegden hoe ze die zouden doorbrengen. Mevrouw Lester en de kinderen bleven tijdens vakanties meestal thuis, maar dat kon hun niets schelen. Ook zonder verre uitstapjes vermaakten zij zich altijd uitstekend.

Nadat zij Whitefields hadden bereikt en de boodschappen aan hun moeder hadden afgegeven, verklaarde Derek dat hij naar de kippenfarm wilde gaan.

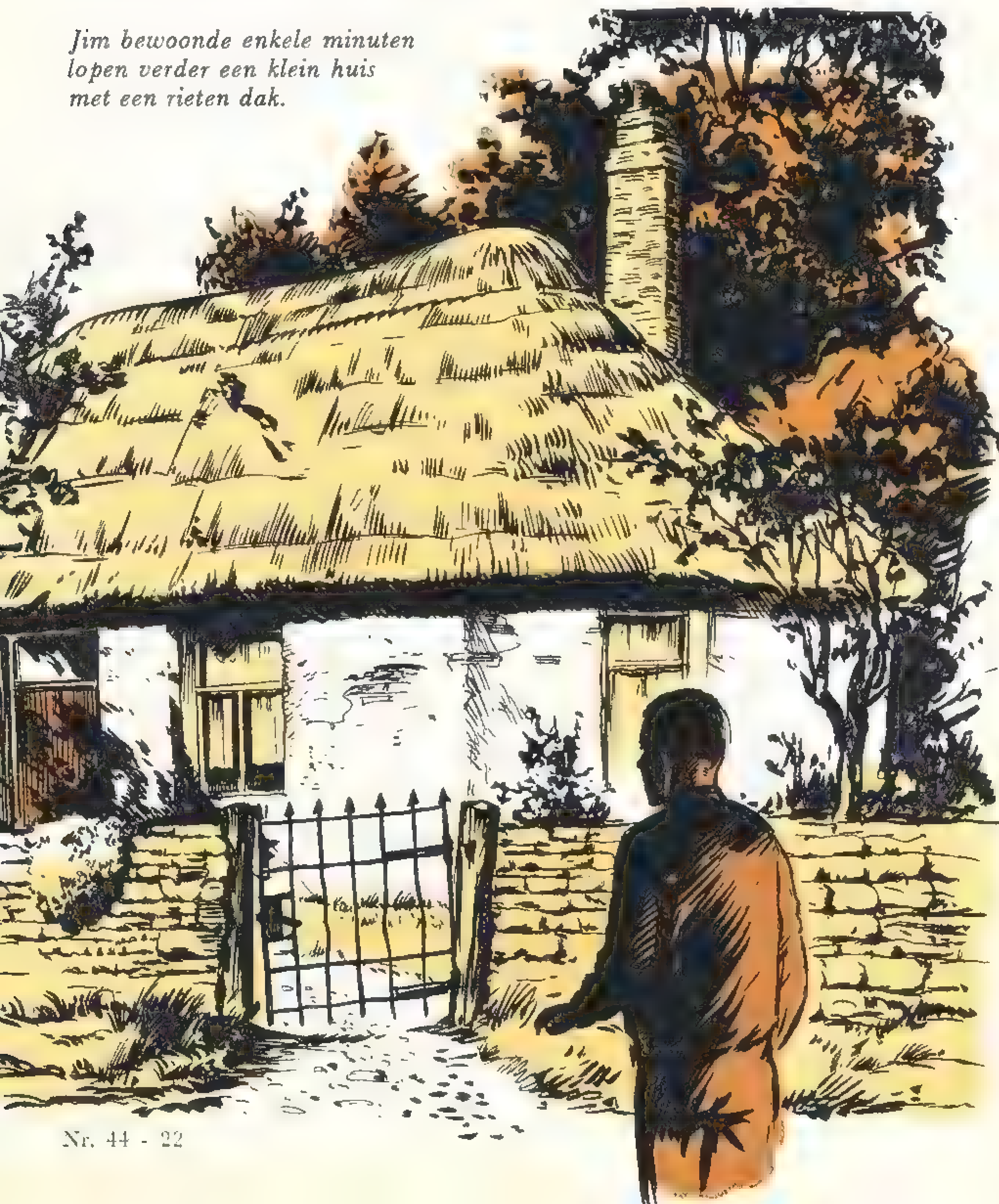
Mevrouw Lester keek op de klok.

,,We eten over een half uur,'' zei ze. ,,Kan je niet wachten tot na die tijd?''

,,Ik ben binnen een half uur terug,'' verzekerde Derek haar. ,,Ik wil Jim graag over iets spreken en ik weet dat hij nu thuis is. Wanneer ik wacht tot wij hebben gegeten, is hij misschien weg.''

,,Goed dan, maar zorg dat je tegen één uur weer hier bent.''

Derek beloofde het en liep haastig de achterdeur uit, langs de zijkant van het huis en door de voortuin naar de weg.

Jim bewoonde enkele minuten lopen verder een klein huis met een rieten dak.

Jim bewoonde enkele minuten lopen verder een klein huis met een rieten dak. Het was solide gebouwd, met dikke muren, maar het was vrij verveloos en had dringend behoefte aan enkele kleine reparaties. Jim liep steeds rond met het plan die uit te voeren. . . maar het was tot dusver bij goede voornemens gebleven.

De eigenlijke kippenfarm was een groot omrasterd terrein, voorbij de boomgaard achter het huis. Maar het traliewerk toonde hier en daar openingen, zodat men de kippen gewoonlijk ook in de boomgaard zag scharrelen en zelfs in de groentebedden bij de achterdeur. Het tuinhek hing half uit de scharnieren en kon slechts worden gesloten met behulp van een stuk ijzerdraad, hetgeen Derek zorgvuldig deed, daar hij in de kleine voortuin een paar weldoorvoede kippen pikkend zag rondlopen. Hij liep om het huis heen naar de achterdeur en klopte.

,,Binnen!'' klonk een stem.

Derek opende de deur en stapte in de lage, met plavuizen bevloerde keuken. Jim zat aan een kale, maar helder wit geschuurde, houten tafel, waarop een schaal met plakken ham en gebakken aardappelen stond. Jim Parsons kookte zijn eigen potje en Derek en Robin, die weleens een hapje meeaten, beweerden dat hij een goede kok was.

Hij wees Derek een stoel.

,,Ga zitten; ik eet intussen door,'' zei hij. ,,Tante Gert zeurt me steeds aan m'n hoofd om op zaterdag bij haar te komen eten, maar ik ga elke zondag en dat is vaak genoeg. Bovendien heb ik het de laatste twee dagen razend druk, ik ben alleen even weggewipt om eieren af te leveren.''

Derek nam plaats in een rieten leunstoel, gestoffeerd met verschoten cretonne. ,,Dus je bent de laatste dagen niet in het dorp geweest?''

Jim schudde het hoofd. ,,Nee. Waarom vraag je dat? Is er iets gebeurd?''

,,Niet bepaald. . . tenminste. . . Jim, herinner je je nog wat ik je heb verteld over de broche, die we als verjaarsgeschenk voor mijn moeder hadden gekocht? Hoe iemand hem herkende als haar eigendom dat ze had verloren, zodat we het sieraad aan die persoon moesten teruggeven?''

,,Ja. Reuzepech voor jullie. Maar ja, zulke dingen kunnen tenslotte gebeuren.''

,,Het was in werkelijkheid niet zo eenvoudig als ik het toen heb voorgesteld. . .''

„Mijn bloed gaat koken als ik aan die kerel in Mayford denk."

En Derek vertelde Jim het hele verhaal van de broche, eindigend met de brief, die zij die morgen van hun vader hadden ontvangen en het advies dat daarin werd gegeven.

Jim was klaar met zijn maaltijd en luisterde zwijgend. Nadat Derek zijn verhaal had beëindigd, zei hij langzaam: „Mijn bloed gaat koken als ik aan die kerel in Mayford denk. Ik wou dat ik erbij was geweest toen hij beweerde dat hij Robin niet herkende. Verdraaid — ik herinner me heel goed dat ik Robin die middag bij de halte heb gezien, wachtend op de bus. Hij was bang niet op tijd in Mayford te zijn en wilde niet eens met me meerijden, omdat ik een kleine omweg moest maken. Je had hem moeten zien. Toch geloof ik," vervolgde hij nadenkend, „dat je vader in zeker opzicht gelijk heeft. Ik zie ook niet in hoe de vent kan worden gedwongen te bekennen dat hij Robin de broche heeft verkocht, tenzij Robin het kan bewijzen door de verklaring van iemand, die hem in de winkel heeft gezien en je zegt dat hij dit niet kan."

„Nee," zei Derek spijtig. „Hij is steeds alleen geweest en er zijn geen andere klanten in de winkel gekomen terwijl hij er was. Hij kan zich zelfs niet herinneren iemand in de straat te hebben gezien toen hij de zaak binnenging en die weer verliet. Ik wou dat we iets konden doen om de onschuld van Robin te bewijzen. En er is nog een narigheid bij gekomen. Jane en ik vermoeden dat een of ander verhaal over ons in het dorp de ronde doet. Lady Sudderley heeft beloofd er met niemand over te spreken, maar we hebben vrijwel zekerheid dat iets is uitgelekt — en dat iets is niet het ware verhaal van het geval. Er zijn vanmorgen twee gekke dingen gebeurd."

Hij vertelde Jim hun belevenissen tijdens hun bezoek aan het dorp en nadat hij het verhaal had beëindigd, keek Jim met gefronst voorhoofd nadenkend voor zich uit.

„Ik moet toegeven, dat het nogal verdacht klinkt," zei hij eindelijk. Hij plantte zijn ellebogen op tafel, aan weerszijden van het lege bord, liet zijn kin op zijn gevouwen handen rusten en voegde eraan toe:

„Ik kom er wel achter welke geruchten in omloop zijn. Mijn tante Gert kan het me vertellen. Die hoort alles in haar winkel."

Gertrude Parsons, de tante van Jim, dreef een kleine manufacturenzaak aan het dorpsplein, twee huizen verwijderd van de kruidenierswinkel van mevrouw Briggs. Ze had haar jong wees geworden neef opgevoed, maar vertelde thans iedereen dat ze „haar handen van hem had afgetrokken", omdat hij zo dwaas was geweest een kippenfarm te beginnen en daaraan het kapitaaltje, dat zijn vader hem had nagelaten, te verspillen. Het feit dat ze haar handen van hem had afgetrokken, scheen echter geen beletsel te zijn hem steeds hartelijk in haar huis aan het dorpsplein te ontvangen zo dikwijls hij daar verkoos te komen.

„Wanneer spreek je je tante weer?" vroeg Derek. Hij deed zijn best de woorden niet al te verlangend te laten klinken, want hij herinnerde zich dat Jim het druk had. „Morgen?"

„Ik ga er vanmiddag nog heen. Ik moet toch weg met de vrachtauto en wip op de terugweg bij haar aan. Dan, als ik naar huis rijd, stop ik bij jullie. Okee?"

Derek stond op en glimlachte.

„Ja, o ja. Hartelijk dank. Het is een ellendige gewaarwording als je vermoedt dat achter je rug iets gebeurt zonder precies te weten wat het is. En nu ga ik er vlug vandoor; moeder heeft gezegd dat we om één uur eten. . . en dan ben ik al drie minuten te laat!"

Niemand van het gezin Lester ging die middag uit. Robin bracht de meeste tijd door in de schuur, die achter in de tuin stond. Hij timmerde een konijnehok, daarbij de instructies volgend, die werden gegeven in een boek, getiteld „Doe het zelf", dat hij uit de schoolbibliotheek had geleend.

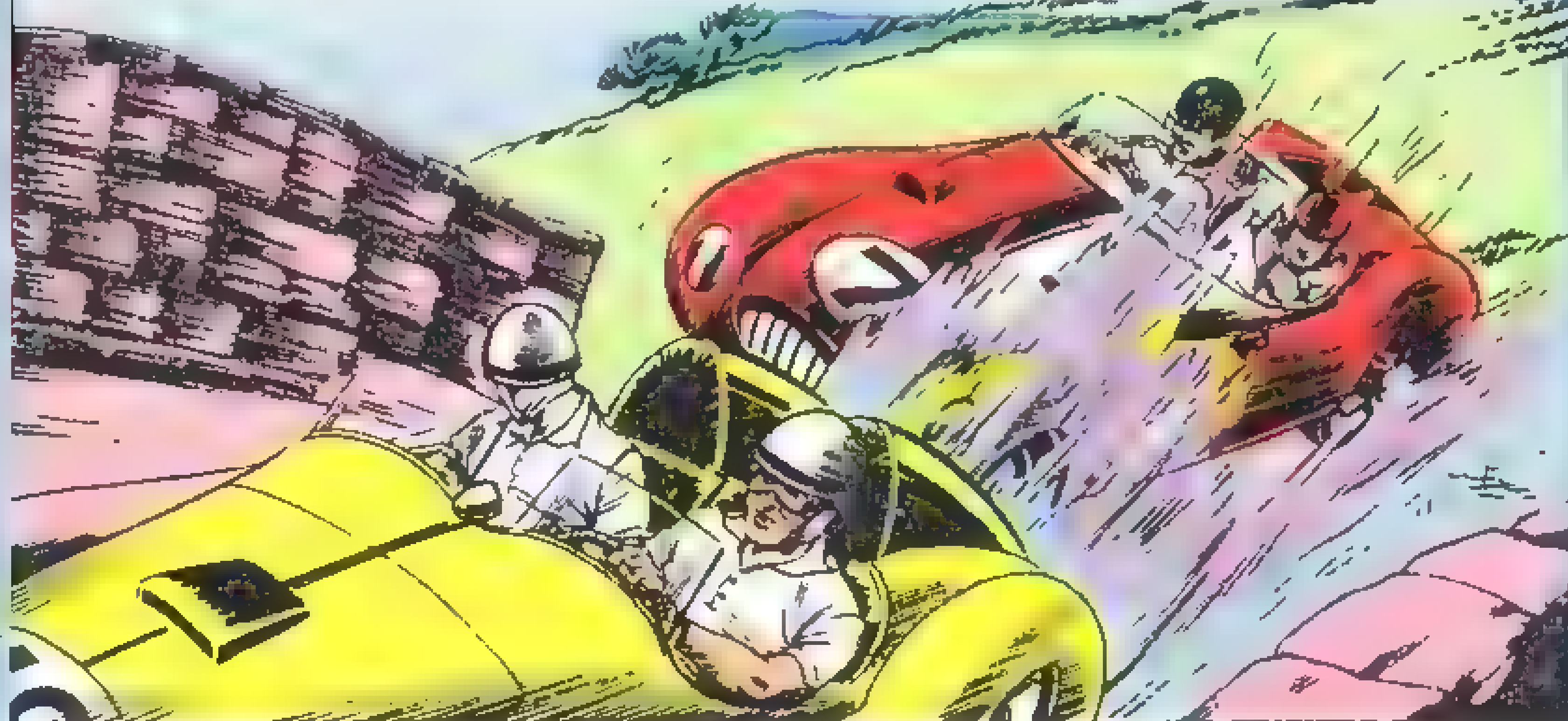
Robin koesterde de hoop dat, als zijn moeder zag wat een prachtig verblijf hij voor zijn begeerde lievelingsdieren had gemaakt, ze zich zou laten vermurwen en hem zou toestaan konijnen te houden. Af en toe onderbrak hij het hameren en zagen, ging op de grond zitten en bestudeerde een ander boek — geleend van Jim Parsons — over het fokken van konijnen.

Wordt vervolgd

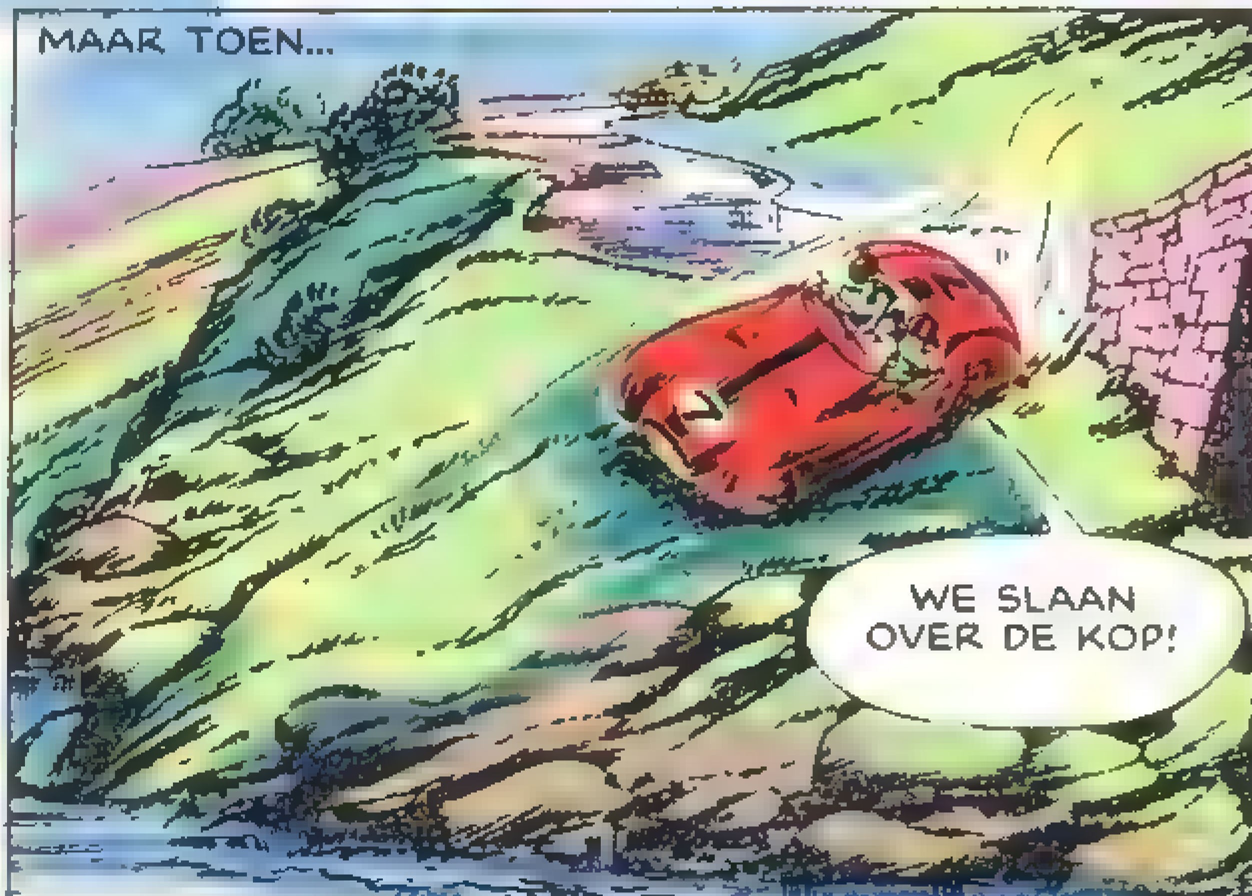
Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE NAMEN IN HUN METEOOR-SPORTWAGEN DEEL AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. EEN ANDERE RENNER, BURT MALDON, HAD VAN EEN ZEKERE MENEER EXE DE OPDRACHT HEN UIT TE SCHAKELEN.

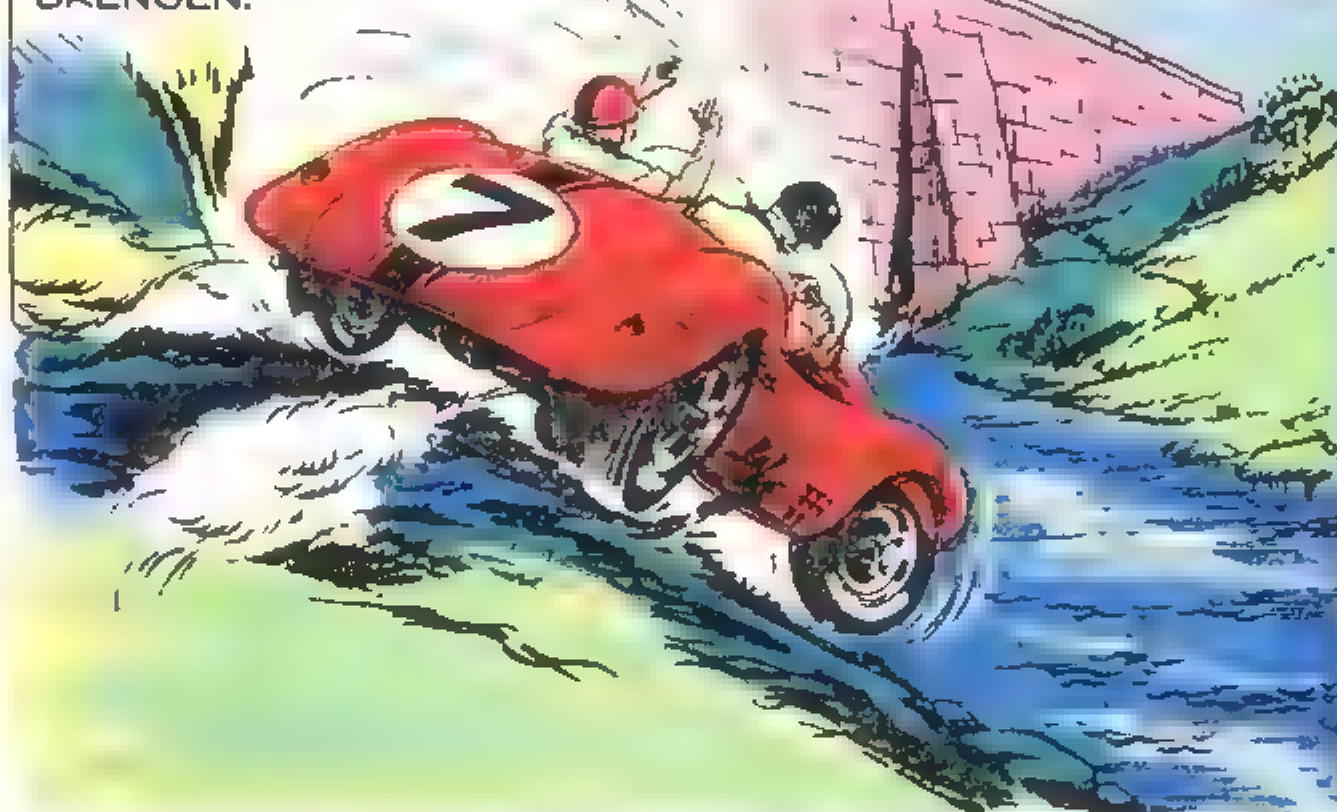

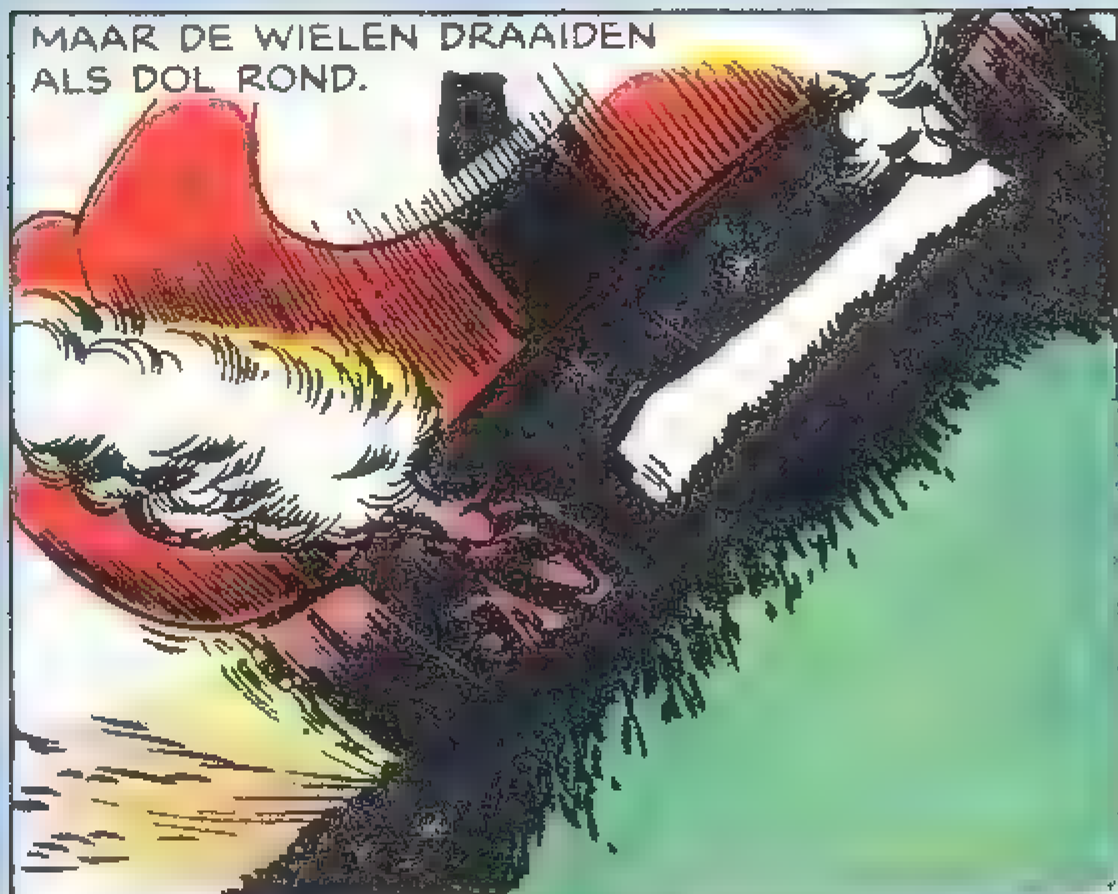

MAAR DE WIELEN DRAAIDEN ALS DOL ROND.

DE METEOOR BEGON TE GLIJDEN.
REMMEN! ANDERS GAAN WE DIE BEEK IN!

DE WAGEN STOPTE, MAAR ACHTERUITRIJDEN WAS ONMOGELIJK.
HET LUKT NIET, TED! WE ZIJN VERLOREN!

MAAR TED WILDE NIET OPGEVEN.
NEE, DAT ZIJN WE NIET! MISSCHIEN KUNNEN DIE OSSEN DAARGINDS ONS OP DE WEG HELPEN!

TED HOLDE NAAR DE BOER TOE.
KUNT U MET UW OSSEN ONZE WAGEN MISSCHIEN OP DE WEG TREKKEN?
IK WEET NIET OF DAT ZAL LUKKEN, MAAR IK KOM.

DE OSSEN WERDEN VOOR DE AUTO GESPANNEN.
IK BEN KLAAR! ALS U JA ZEGT, GAAN WE TREKKEN!

OP DE WEG ZEI EEN PASSERENDE RENNER:
KIJK EENS, ZE PROBEREN DE WAGEN VAN TED RAWLEY TEGEN DIE HELLING OP TE TREKKEN!
TEGEN DIE STEILE HELLING? DAT LUKT NOOIT!

MAAR TED HAD GOEDE HOOP.
JA, TREKKEN MAAR!

Jan Kapoen maakte een vergissing...

Vervolg van bladzij 19

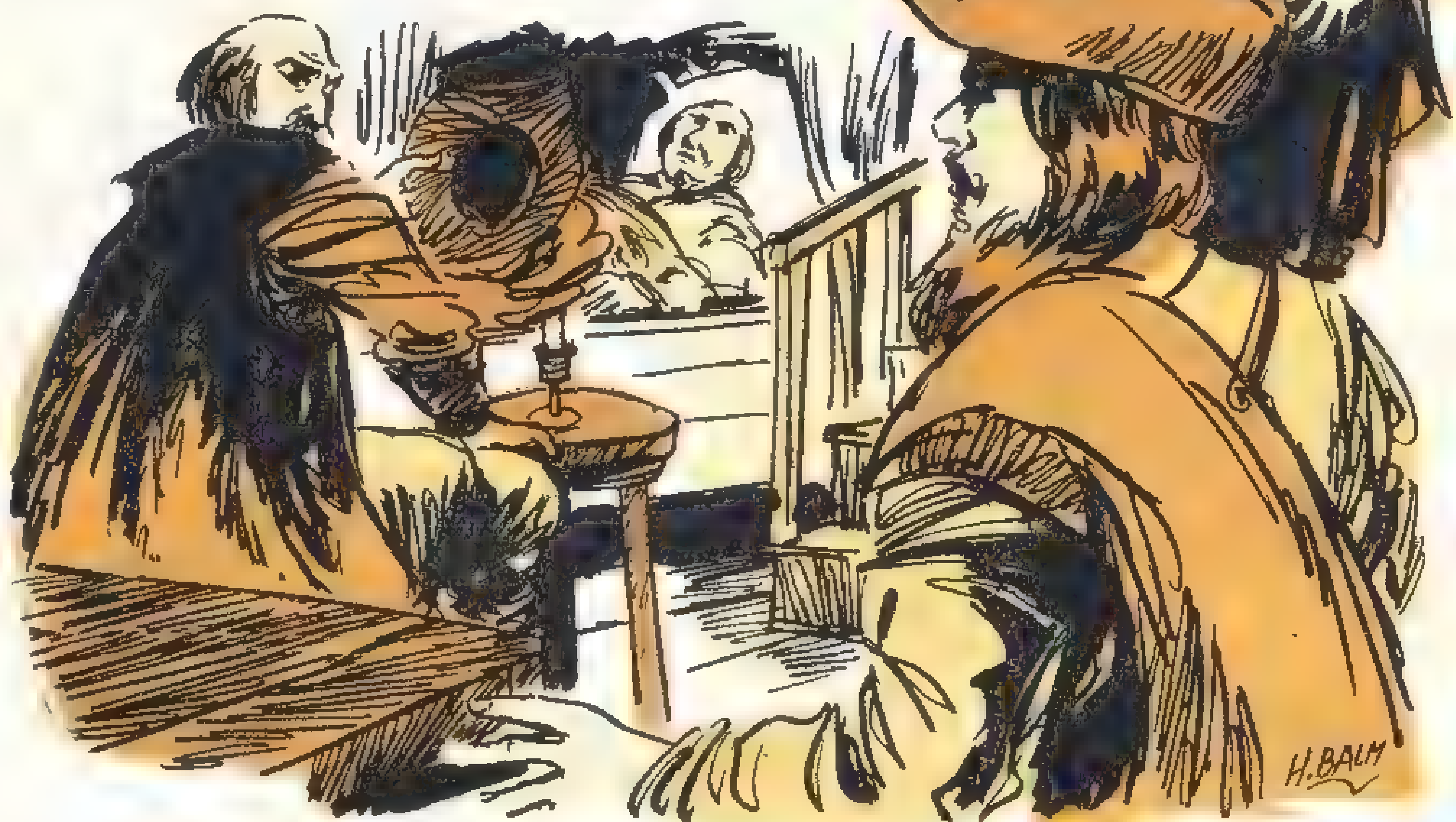
achterdeur en toen hij de klink oplichtte ging ook deze deur open. Hij riep: „Volk," maar er kwam geen antwoord. Meester Brueghel streek eens door zijn lange baard. Zou de notaris op reis zijn? Maar notaris Vervoort was een welgesteld man en hij hield meiden en knechten; waar waren díé dan gebleven?

Na nog eens geroepen te hebben stapte Brueghel het huis binnen. Alle deuren waren open en de tafel stond gedekt, kant en klaar, met kaas en brood en een grote kan wijn. Op een paar schalen lagen dikke plakken ham en pannekoeken. Een stoel naast de tafel was omgevallen en de schilder kreeg de indruk dat men het huis op stel en sprong, als in paniek, had verlaten. Brueghel ging naar de tafel toe en legde zijn hand op de pannekoeken. Ze voelden koud aan. En langzamerhand begon hij te begrijpen waarom het om hem heen zo stil was. De bewoners van het dorp waren op de vlucht geslagen. Jan Kapoen was in de buurt. Het gebeurde wel meer dat een heel dorp naar de dichtstbijgelegen stad vluchtte als het zich door de een of andere roverbende bedreigd voelde.

Meester Brueghel krabde zich eens op het hoofd. Wat moest hij beginnen? Wacht, eerst maar een hapje eten. Hij had razende honger en de pannekoeken smaakten hem uitstekend, nadat hij ze met stroop had bedropen. De wijn was heerlijk koel en pas toen het helemaal donker was geworden was Brueghel klaar met eten. Hij ging in een hoge leunstoel zitten, leunde achterover, vouwde de handen en na nog geen drie minuten sliep hij.

Ze liepen het dorp door in de richting van de Heiligt.

Na enige tijd schrok hij plotseling wakker. Het was nu aardedonker om hem heen, maar aan het andere eind van de kamer, waar het vale schijnsel van de maan door kleine glas-in-loodruitjes naar binnen viel, zag hij een gedaante bewegen. Met een ruk ging hij rechtop zitten. Want al kon hij de gestalte niet goed onderscheiden, toch zag hij wel dat dit notaris Vervoort niet was. In de oren van de binnendringer zag hij gouden ringen glinsteren en in de gordel van de man glom een sikkelvormig mes.

Pieter Brueghel wachtte onbeweeglijk af wat er verder zou gebeuren. De gedaante kwam naar hem toe en stond een ogenblik later vlak voor hem. „Ben jij de notaris?" vroeg hij.

Brueghel aarzelde. Deze kerel was zonder twijfel een lid van de bende van Jan Kapoen.

„Geef antwoord," beet de man hem toe. „We hebben een notaris nodig. Kom mee."

Brueghel begreep wel dat de kerel geen grapjes maakte, te meer omdat hij het kromme mes uit zijn gordel had getrokken. Het veiligste was het daarom te doen wat er van hem gevraagd werd. „Waarheen?" vroeg hij.

„Dat zul je wel zien. Niet zo nieuwsgierig zijn," snauwde de kerel. „Jan Kapoen houdt niet van nieuwsgierige mensen."

Ze gingen naar buiten. Aanvankelijk hoopte meester Pieter nog in de duisternis te kunnen ontsnappen, maar de man liep vlak achter hem. Zo liepen ze het dorp door in de richting van de Heiligt. Na een goed kwartier lopen bereikten ze een afgelegen boerenhoeve Er brandden vuren op het erf en de hoog opflakkerende vlammen wierpen een rossig schijnsel op de witgekalkte muren van het huis en de bijgebouwen. Rond de vuren zaten donkere gedaanten in hun mantels weggedoken. Hier en daar onderscheidde Brueghel een woest gezicht dat door de vlammen werd beschenen.

Voor de deur van de boerderij gekomen kreeg hij plotseling een por in de rug, zodat hij half struikelend de kamer binnenviel. Daar zag hij bij kaarslicht een eigenaardige tafereel. In een bedstee, half achter de donkergroene gordijnen verscholen, lag een oude boer; blijkbaar was hij stervende. Naast de bedstee stond een forse kerel met een woeste, rode baard en een dito snor.

„Aha," riep de man, terwijl hij naar Brueghel toestapte, „daar hebben we de notaris."

Pieter Brueghel opende zijn mond om te vertellen dat hij de notaris niet was, maar de man zei: „Ik ben Jan Kapoen, maar wees niet bang. Als je precies doet wat ik zeg, zal je niets gebeuren." Daarna richtte hij zich tot de boer in de bedstee. „Ziezo, vriend, hier is de notaris. Nu kun je je testament maken. En denk erom: de enige erfgenaam ben ik, Jan Kapoen. De boerderij De Barre Hoeve, de landerijen en al het geld, dat je in je leven bij elkaar gespaard hebt, zullen mij toebehoren." Vervolgens zei de roverhoofdman tegen Brueghel: „Notaris, ga zitten en schrijf. Hier is pen en perkament. Je ziet: Ik heb overal voor gezorgd."

De schilder deed wat er van hem gevraagd werd en de boer, die blijkbaar de kracht miste om zich tegen de wil van de rover te verzetten, knikte bij alles wat er gezegd werd. Hij vermaakte heel De Barre Hoeve en al zijn bezittingen aan Jan Kapoen. De notaris tekende de akte en tenslotte zei de rover: „Zo, niemand

kan nu nog de geldigheid van dit testament betwisten. Dit is mijn laatste slag. Voortaan ben ik een rijk man. Dat rovertje spelen begon me al danig te vervelen en het is bovendien op de duur te gevaarlijk. En, notaris, wat jou betreft: je wordt bedankt voor je moeite. Adieu."

Met deze woorden werd de schilder de deur uitgezet. Hij was al lang blij dat hij er zo goed was afgekomen en praatte dus maar niet over geld.

In Rotselaar teruggekeerd besloot hij in het huis van notaris Vervoort te overnachten. Alle deuren, ook de buitendeuren, stonden nog wagenwijd open. Er was intussen niemand geweest en meester Pieter vond zijn map met tekeningen terug zoals hij hem had achtergelaten.

De volgende morgen was hij al wakker voor de zon was opgegaan. Hij wilde dit eenzame oord nu maar liefst zo gauw mogelijk verlaten. Het platteland was hem te onveilig.

Twee dagen later, toen hij Wezemaal naderde, hoorde hij hoefgetrappel achter zich en zag een groepje van drie ruiters aankomen. Hij ging in de berm van de weg lopen, in de veronderstelling dat de ruiters hem voorbij zouden rijden. Maar dit gebeurde niet. ,,Hee daar, vriend," riep de aanvoerder van de ruiters, terwijl hij met zijn paard meester Pieter de weg versperde, ,,ben jij de notaris?"

Brueghel werd boos, want hij dacht even dat deze ruiters, ondanks hun rijke kleding, ook rovers waren. ,,Dat is te zeggen," begon hij ontwijkend, ,,een paar dagen geleden. . ."

,,Aha, precies," bulderde de aanvoerder. ,,Een paar dagen geleden. Dat klopt dus. Hij is het, mannen. Neem hem mee."

,,Ja maar. . ." sputterde meester Pieter tegen.

,,Niks te maren." Zonder verder iets te vragen wendde de ruiter de teugels en liet het aan de beide andere mannen over om Pieter Brueghel te boeien. Deze probeerde zich nog te verzetten, maar het was tevergeefs. ,,Kalm blijven, manneke," zei een van hen. ,,Wij zijn dienaren van het gerecht en we zullen je wel leren voor notaris te spelen."

Pas toen Brueghel in Wezemaal voor de schout stond, kreeg hij gelegenheid om te vertellen wie hij was en hoe de zaak zich had toegedragen. Een broer van de overleden boer — de wettige erfgenaam — had het bedrog achterhaald en er aangifte van gedaan. Toen het duidelijk was hoe de zaak in elkaar zat, reden ze met zijn allen naar Rotselaar om Jan Kapoen en zijn bende te pakken.

Nog dezelfde nacht, waarin het zogenaamde testament was opgemaakt, stierf de oude boer. Jan Kapoen nam bezit van de hoeve en van alle gronden die erbij hoorden. ,,Laat ze nu maar komen en zeggen dat ik dit niet eerlijk heb verkregen," pochte hij. ,,Ik heb het testament en kan het aan iedereen tonen. Het is naar de eis van de wet opgemaakt en ondertekend door de overledene en de notaris."

Hij maakte zich dan ook helemaal niet ongerust toen hij de ruiters uit Wezemaal zag naderen. Het was de schout met twintig gerechtsdienaren. Ook Pieter Brueghel en de broer van de overleden boer waren bij hen. Ze omsingelden de boerderij en de schout sommeerde Jan Kapoen naar buiten te komen. De rover kwam daarop te voorschijn met het testament en er lag een brutale grijnslach op zijn gezicht. Nadat hij een spottende buiging voor de schout had gemaakt, vouwde hij het testament open. ,,Ik weet waarvoor u komt, meneer de schout," zei hij. ,,De Barre Hoeve is mijn wettige eigendom. Kijk maar, ik kan het bewijzen."

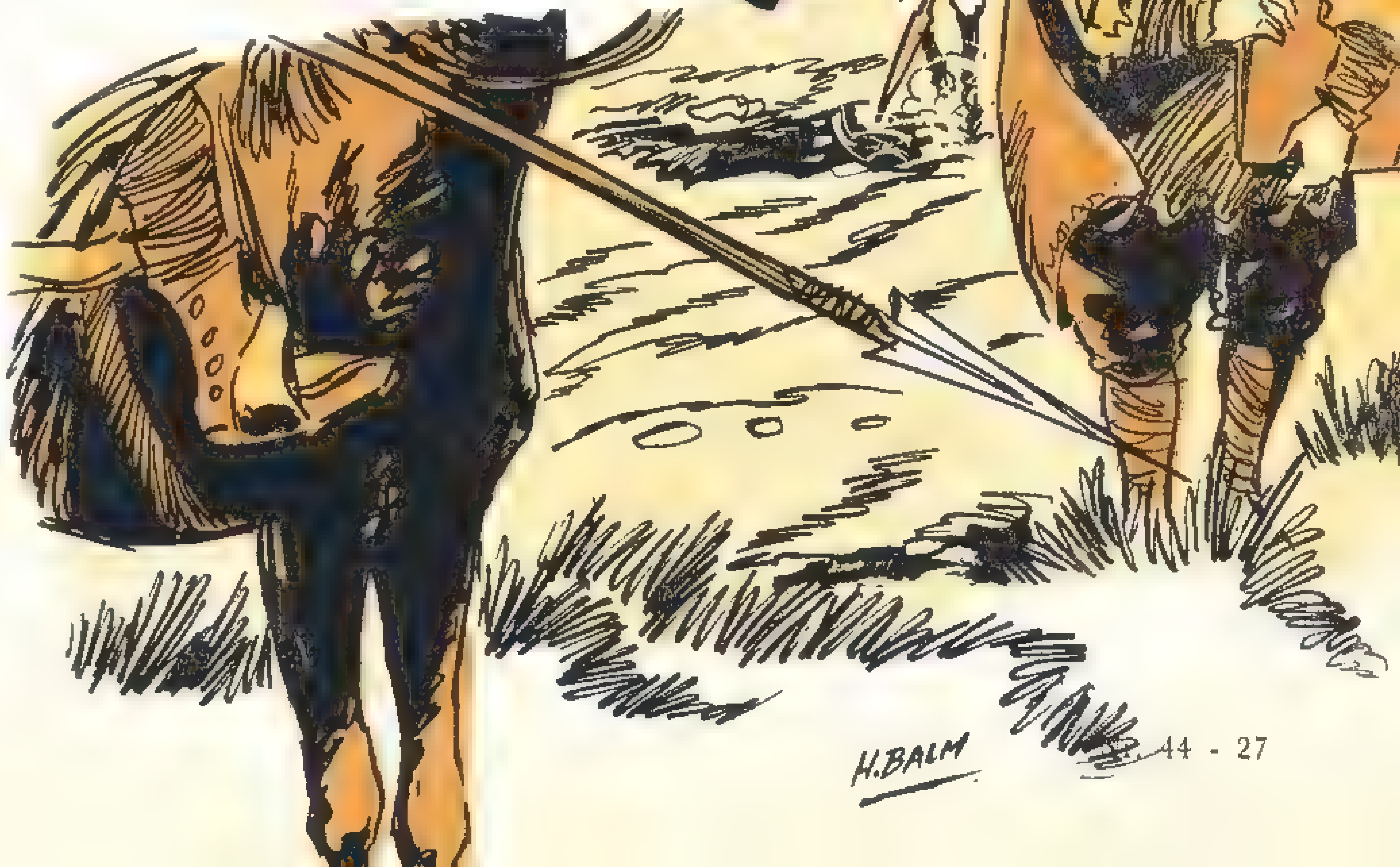
De schout nam het testament aan en las het. Daarna gaf hij zijn gevolg een wenk en Pieter Brueghel trad naar voren.

,,Ah, daar is de notaris zelf ook," riep Jan Kapoen uit. ,,Hij kan de echtheid van het testament bewijzen. Nietwaar, notaris, u hebt het zelf ondertekend?"

Er verscheen een glimlach op het gezicht van de schilder. ,,Het spijt me voor jou, Jan Kapoen," zei hij, ,,maar ik moet je teleurstellen. Dit testament is niet echt, evenmin als ik een echte notaris ben. En dus. . ."

Pieter Brueghel hoefde zijn zin niet te voltooien. Kapoen deed een laatste wanhopige poging om zich door de vlucht te redden, maar hij werd nog op het erf gegrepen.

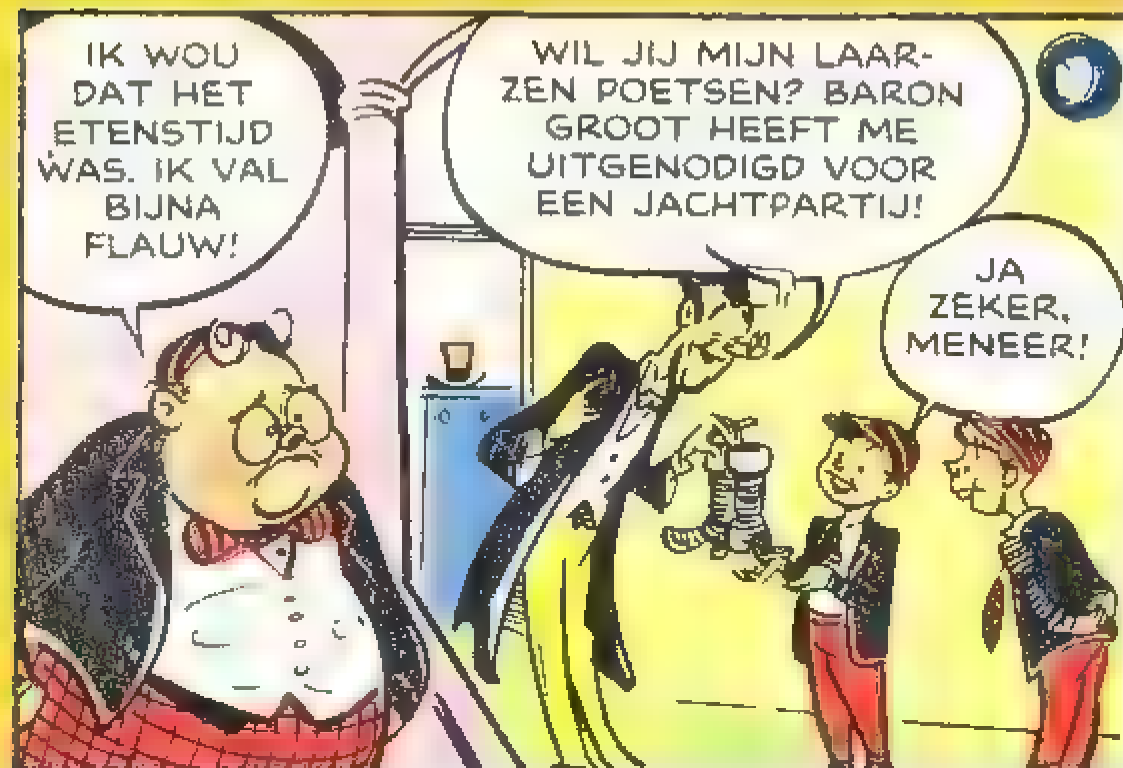
En zo kwam er een eind aan de terreur van Jan Kapoen en kon iedereen in Rotselaar rustig naar huis teruggaan. Ook de oude notaris Vervoort. Toen hij hoorde dat het in het dorp weer veilig was, kwam hij terug naar zijn huis en hij was blij daar zijn vriend Brueghel te vinden. Ze hadden elkaar veel te vertellen en lachten hartelijk om de grote vergissing die Jan Kapoen gemaakt had en die hem zo duur was komen te staan.

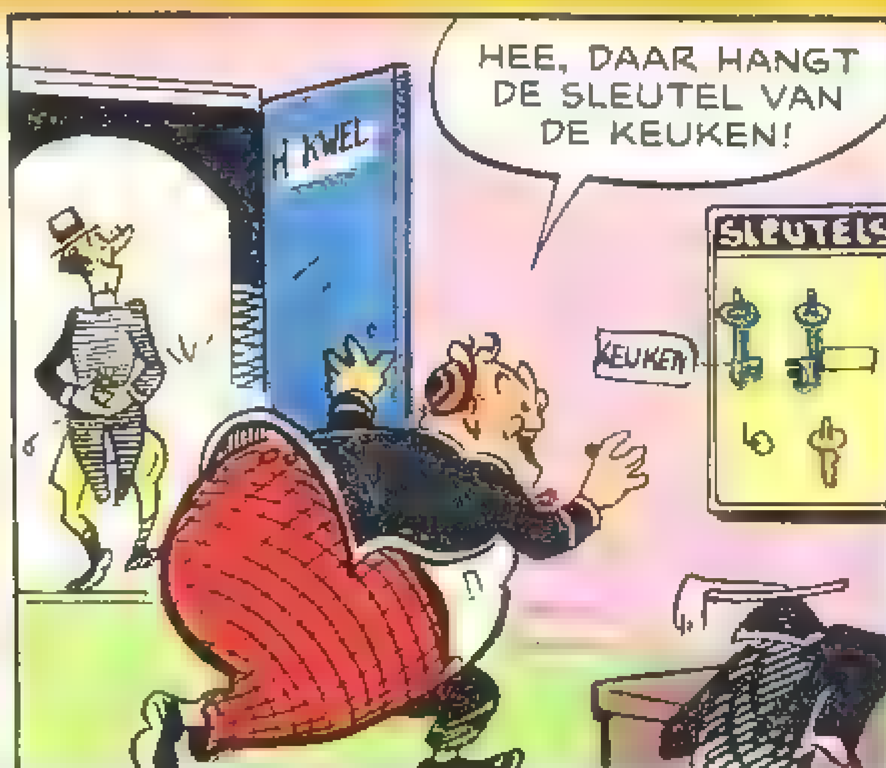

BILLIE TURF

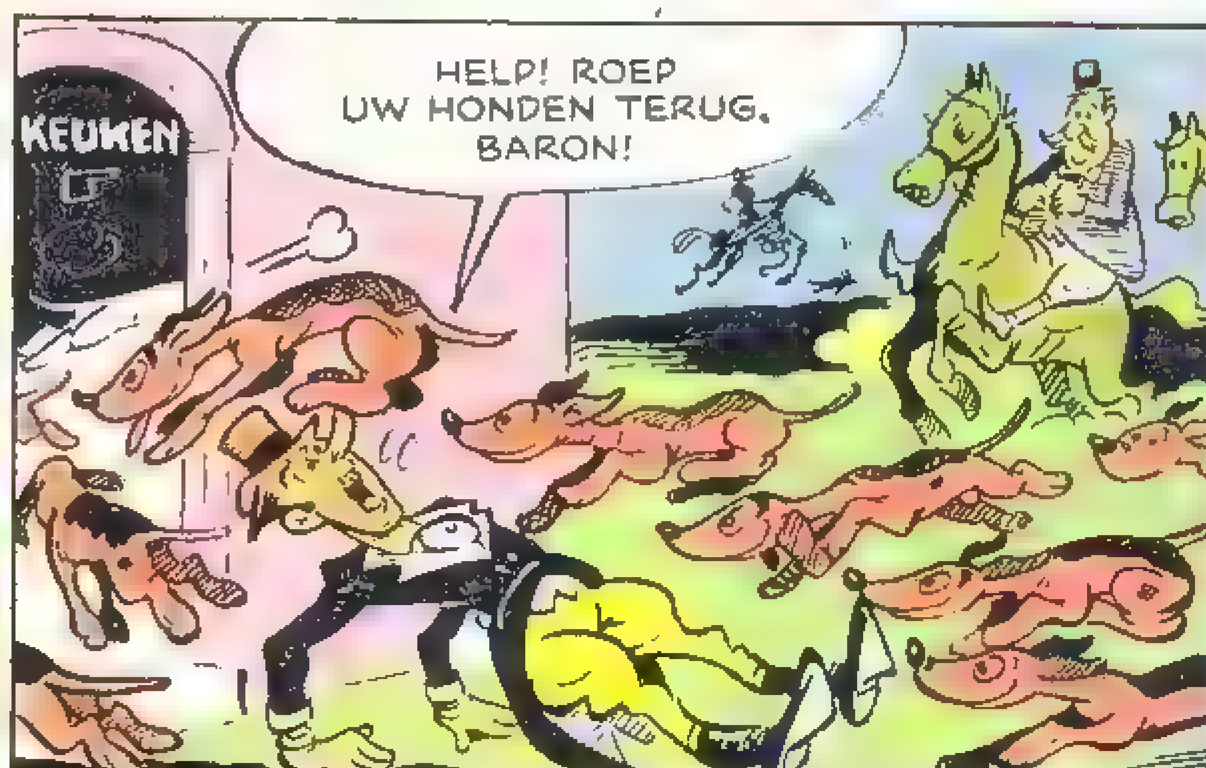

IK WOU DAT HET ETENSTIJD WAS. IK VAL BIJNA FLAUW!
WIL JIJ MIJN LAARZEN POETSEN? BARON GROOT HEEFT ME UITGENODIGD VOOR EEN JACHTPARTIJ!
JA ZEKER, MENEER!

H KWEL
HEE, DAAR HANGT DE SLEUTEL VAN DE KEUKEN!
SLEUTELS
KEUKEN

BILLIE GING OOK OP JACHT, MAAR DAN IN DE KEUKEN.
EENS KIJKEN WAAR ZAL IK MEE BEGINNEN?
KEUKEN
TAART

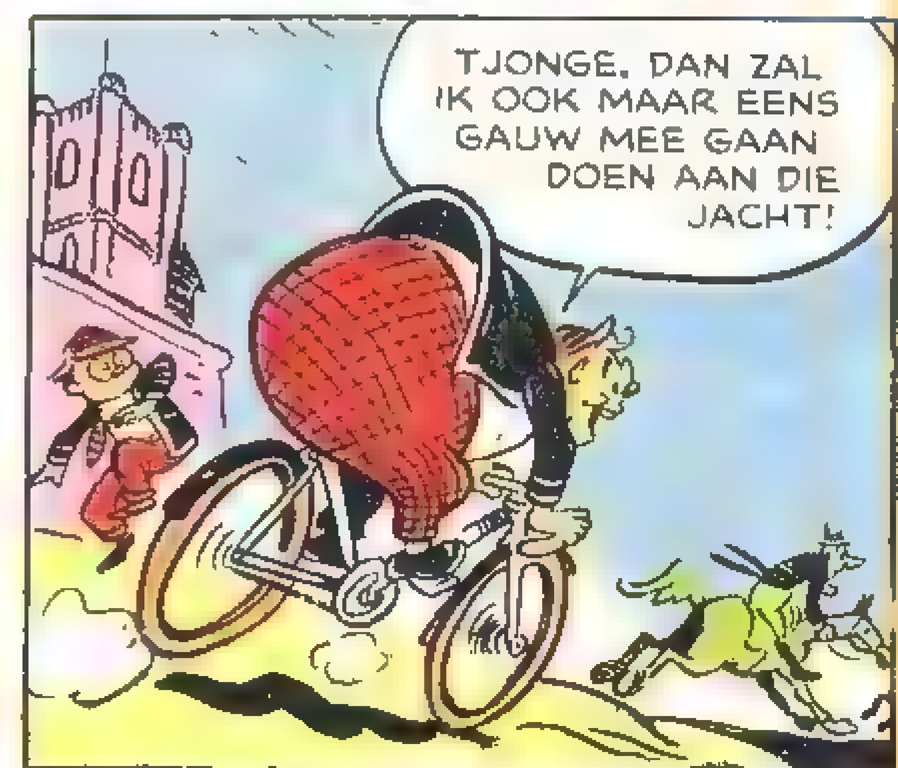

HA DIE KWEL! BEN JE KLAAR VOOR DE JACHTPARTIJ?

KEUKEN
HELP! ROEP UW HONDEN TERUG, BARON!

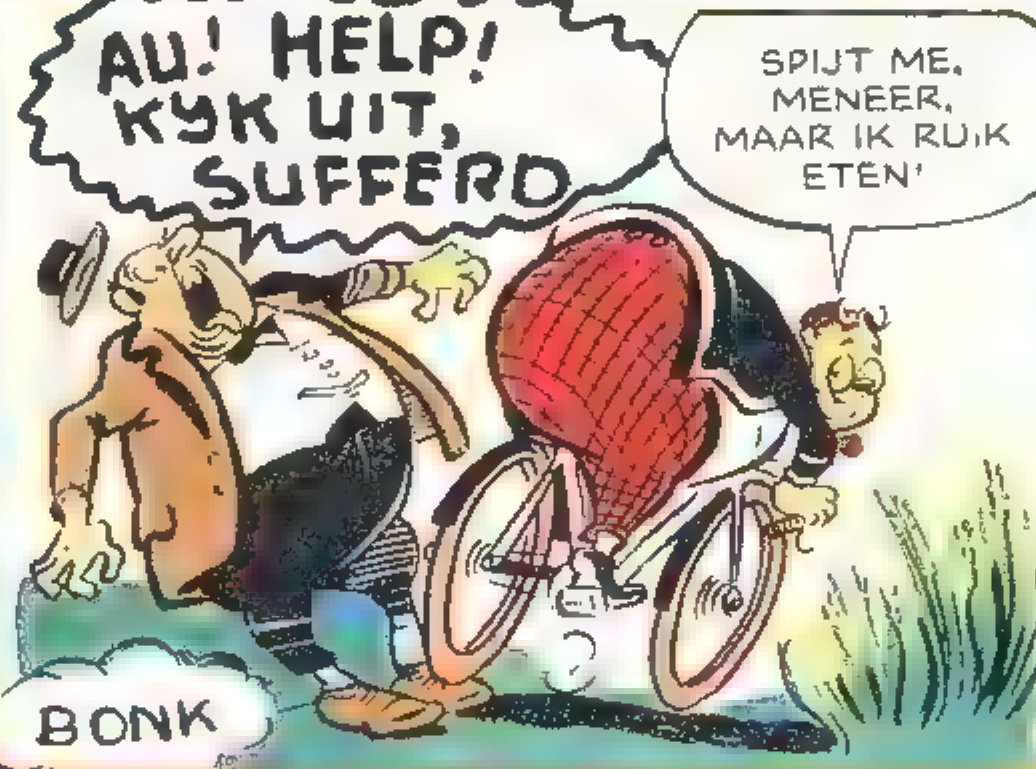

LIEVE HELP, ZE GAAN DE KEUKEN BINNEN!
WAF WAF
WOEF!

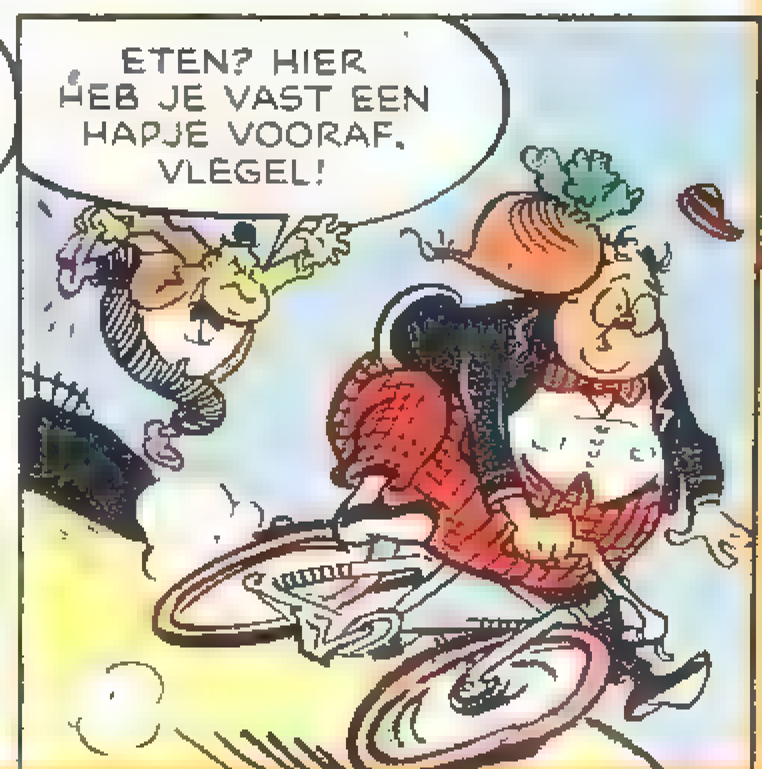

LELIJKE DIEVEN, JULLIE HEBBEN AL MIJN ETEN GESTOLEN!
WAF
O, ZE KOMEN AL TERUG!

WIST JE DAT DE BARON NA DE JACHT AAN ZIJN GASTEN EEN DINER AANBIEDT?
EEN DINER?

TJONGE, DAN ZAL IK OOK MAAR EENS GAUW MEE GAAN DOEN AAN DIE JACHT!

BAH, DAAR HEB JE WEER EEN JACHTSTOET! IK WOU DAT DIE LUI OPVLOGEN'
BOER PIET

AU! HELP! KYK UIT, SUFFERD
SPIJT ME, MENEER, MAAR IK RUIK ETEN'
BONK

ETEN? HIER HEB JE VAST EEN HAPJE VOORAF, VLEGEL!

BILLIE VIEL DOOR DIT INCIDENT IN EEN SLOOT...
NU IS MIJN FIETS STUK EN KAN IK NIET JAGEN!

HA, DE JACHTSTOET IS HIERLANGS GEKOMEN! IK ZAL DIE SPOREN MAAR VOLGEN!

ALS IK MAAR OP TIJD KOM VOOR DAT DINER!

LIEVE HELP, IK HAD DE VERKEERDE SPOREN TE PAKKEN! DEZE ZIJN VAN DAT OUDE PAARD!

MISSCHIEN KAN IK VAN-UIT DEZE BOOM DE JACHTSTOET ZIEN!

JA, HOOR, DAAR GAAN ZE. MAAR IK HAAL ZE NOOIT MEER IN! WEG DINER!

KRAK!

LIEVE HELP, DIE KNOL SLAAT OP HOL!

KOM, MENSEN, LATEN WE MAAR GAUW NAAR BINNEN GAAN VOOR HET DINER!

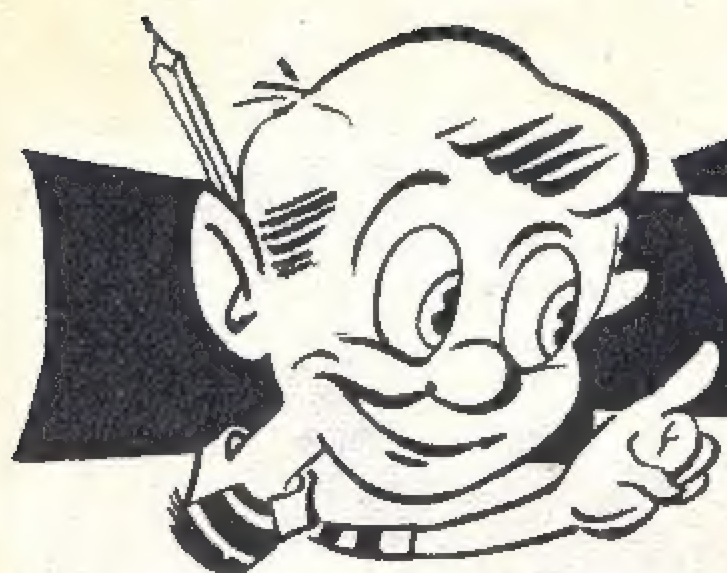

GA IK ZO GOED NAAR HET KASTEEL VAN DE BARON?

BILLIE WAS DICHTER BIJ HET KASTEEL DAN HIJ VERMOEDDE.
KASTEEL ACHTER-DEUR

BILLIE! WAT DOE JIJ HIER?
IK... EH... HEB MEEGEDAAN AAN DE JACHT! MAG IK NU OOK MEEDOEN AAN HET DINER?

WILDE JIJ ZO GRAAG IETS TE ETEN HEBBEN, JONGEMAN?
JA, GRAAG, MENEER.

EETZAAL
HAK JIJ MAAR HOUTJES VOOR HET VUUR! DAAR WORD JE MAGER VAN: DAT IS VEEL BETER VOOR JOU!
IK BEN WEER EENS DE SIGAAR, HOOR!
BANG!

WIE PUZZELT ER MEE?

Plesiosaurus

VISITEKAARTJE

> TO FEENS
> TIEL

Welk beroep heeft deze dame?

EEN-WOORD-REBUS

PALING

ROER

Welk historiscn gebeuren was dit?

OPTELSOM

BAARD+NAP=BRANDAAP

Om deze som „uit te rekenen" ga je als volgt te werk. Je maakt twee andere woorden van de twee eerstgenoemde korte woorden door de letters van plaats te doen verwisselen. Deze twee woorden vormen samen dan weer één groter woord, dat uit dezelfde letters bestaat als het derde woord in de opgave.

DUBBEL TOVERVIERKANT

Als je van links naar rechts de hieronder gevraagde zeven woorden goed hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden ook van boven naar beneden lezen.

1 Heel hoge heuvel
2 Wild zwijn
3 Toespraak
4 Schuifbout om deuren af te sluiten (7 letters)
5 Afkorting van Theodora
6 Metaalhoudend gesteente
7 Zware vracht

1 B	E	R	G			
2 E	V	E	R			
3 R	E	D	E			
4 G	R	E	N	D	E	L
			5 D	O	R	A
			6 E	R	T	S
			7 L	A	S	T

Dierenpuzzel

		1 L	U	I	(P)	A	A	R	D
2 J	A	K	H	A	(L)	S			
			3 H	E	(E)	R	T		
		4 N	E	V	(S)	H	O	O	R	N
			5 O	L	(I)	F	A	N	T
			6 G	(O)	R	I	L	L	A
		7 M	U	I	(S)				
		8 G	I	R	(A)	F	F	E	
			9 B	(U)	F	F	E	L	
10 M	A	R	M	O	(T)				
		11 L	E	E	(U)	W			
			12 M	U	(S)	T	A	N	G

In deze figuur moet je de namen van twaalf zoogdieren invullen. Zoals je ziet staan de eerste letters al op hun plaats. Met behulp van de korte omschrijvingen, die hieronder volgen, kun je nu vast wel bedenken, welke dieren het moeten zijn.

Het is de bedoeling, dat, als je klaar bent, de letters in de cirkeltjes van boven naar beneden gelezen de naam vormen van een dier, dat in de oertijd leefde.

1 Panterachtig roofdier
2 Hondachtig roofdier
3 Geweidragend dier
4 Rinoceros
5 Slurfdragend dier
6 Mensaap
7 Knaagdier
8 Dier met lange hals
9 Rundersoort
10 Wezelachtig roofdiertje
11 Katachtig roofdier
12 Verwilderd paard (Amerika)

ANTWOORDEN VAN DE DIERENQUIZ VAN BLADZIJDE 14.

A) Een kameel
B) In Zuid-Amerika
C) Een Afrikaans dier
D) Een cheetah
E) Een schildpad. Er zijn exemplaren bekend die tweehonderd jaar zijn geworden. Kraaien en olifanten worden ongeveer vijfenzeventig jaar oud.

227.24

PHILIPS

Zou jij ook niet graag zelf een radio hebben?

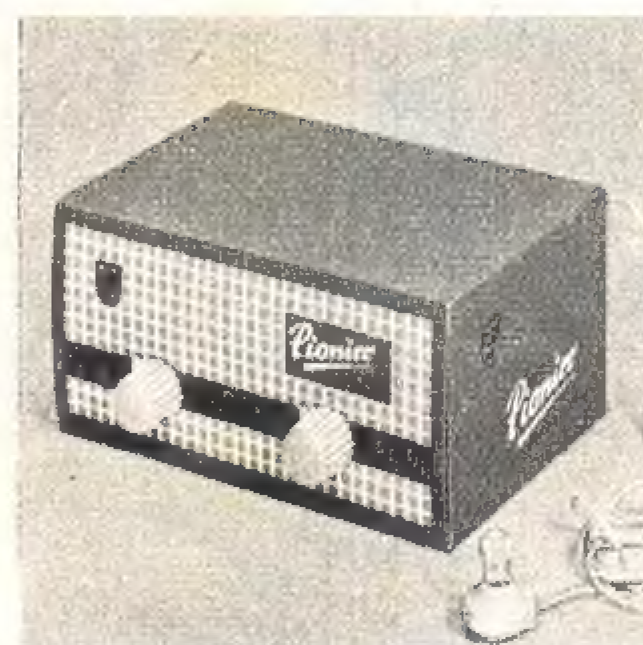
Een èigen radio - wat zul je daar een plezier van hebben. 't Kan best, als je hem zelf bouwt. Dat klinkt moeilijker dan het is, want de handleiding van elke Pionier bouwdoos geeft stap voor stap precies aan wat je moet doen. En als je na enkele uren van leuk werk klaar bent, weet je nog mee te praten over radiotechniek ook èn... je hebt echt een eigen radiootje. Van een Pionier heb je jarenlang plezier.

Voor 4 cent weet je alles

Een 4 cents postzegel is genoeg om de bon op te sturen. Je ontvangt dan per kerende post alle gegevens over de Philips Pionier bouwdozen.

PHILIPS PIONIER BOUWDOZEN

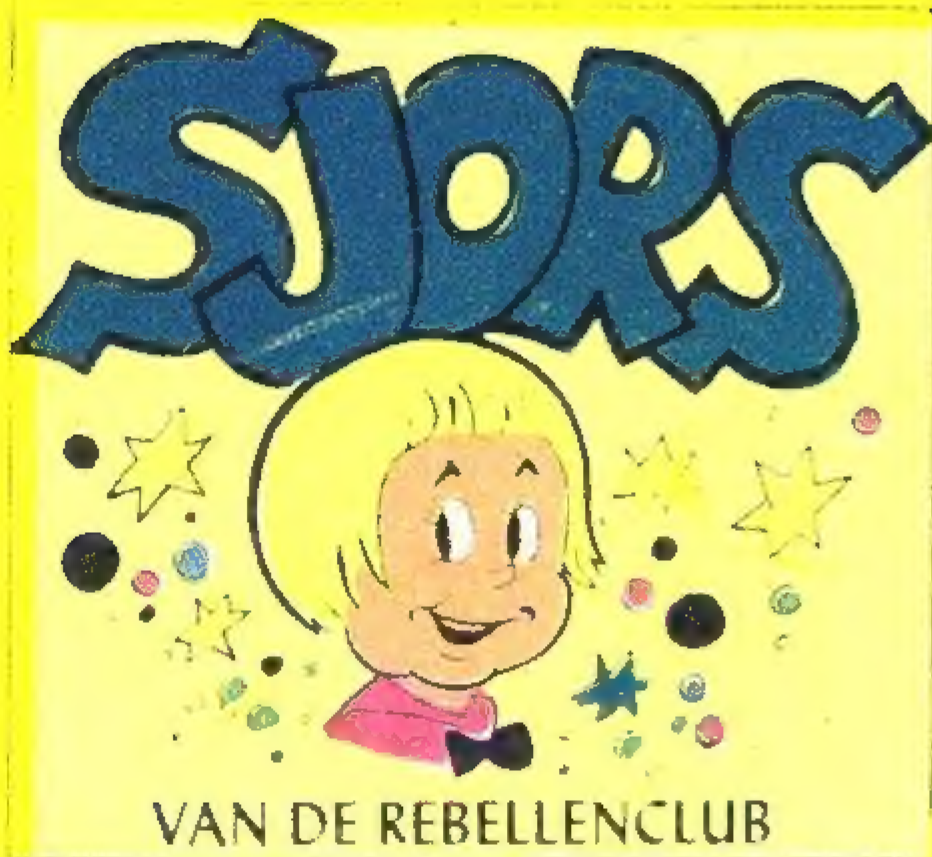

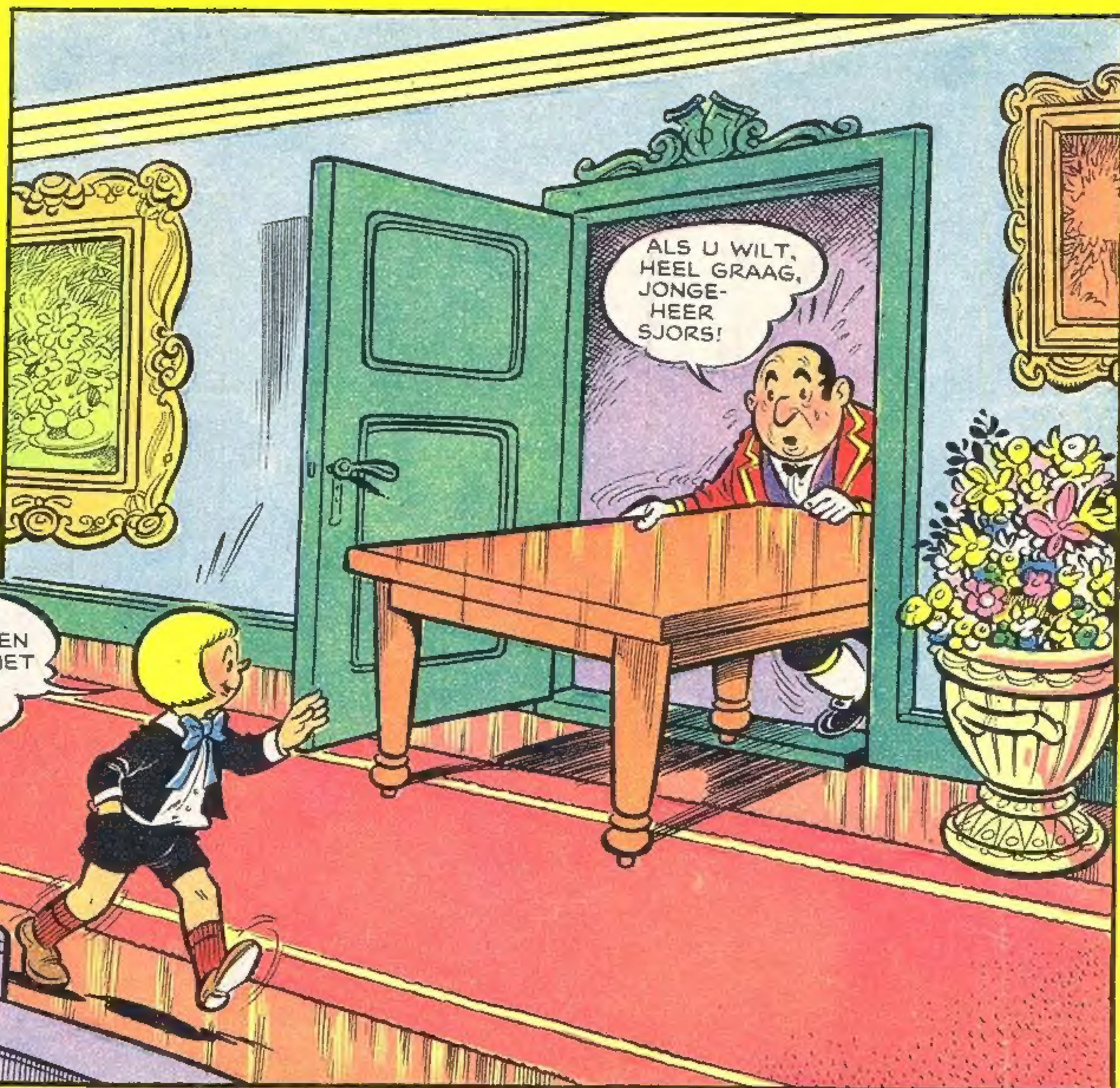
De Pionier serie. Radiobouwdozen en aanvullingsdozen. Batterijvoeding, dus absoluut veilig. Prijzen: bouwdoos Pionier I - *f* 13,75; aanvullingsdoos Pionier IA - *f* 16,50; bouwdoos Pionier IA (dat is I + IA) - *f* 27,50; aanvullingsdoos Pionier IIA (met luidspreker) - *f* 19,75.

BON In open envelop waarop 4 cents postzegel opsturen aan Philips Nederland n.v., afd. Bouwdozen, Eindhoven. S1

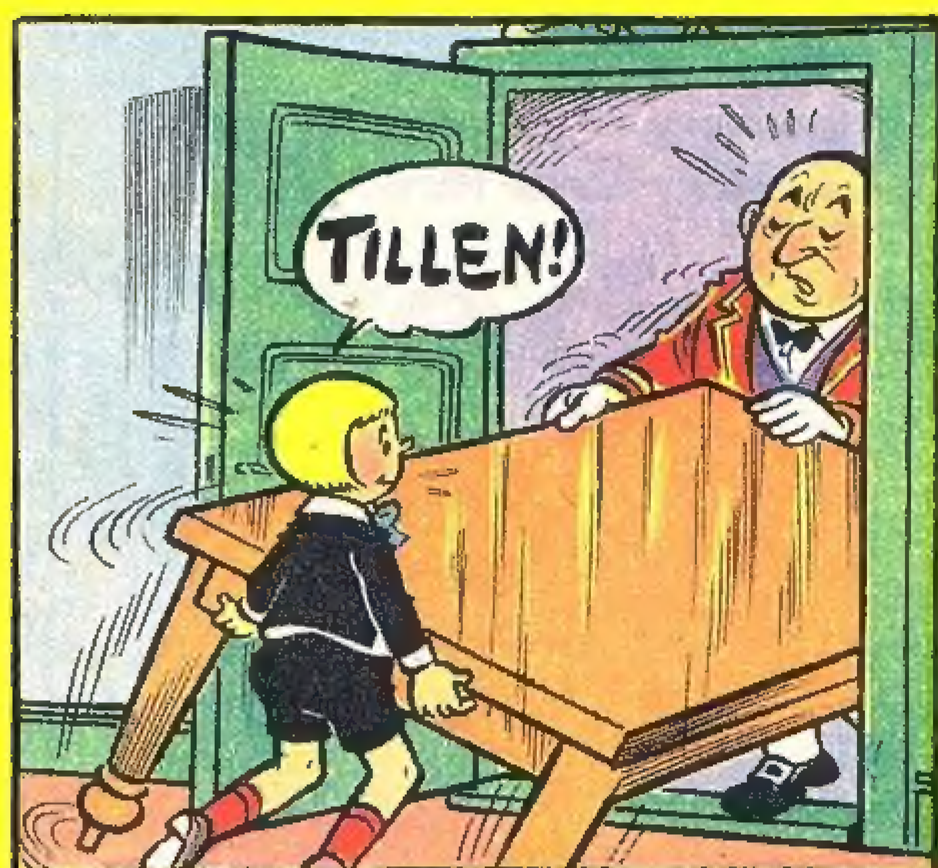
Graag ontvang ik de brochure Pionier bouwdozen

NAAM .... LEEFTIJD ....
STRAAT ....
PLAATS ....

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.